1 page en langue française

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXI, Nr. 127/128, febr.—iunie 1974 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

Cu ocazia inaugurării monumentului din cimitirul eroilor francezi din Constanţa, Mareşalul Ion Antonescu, pe atunci general de divizie şi „fost şef al Statului Major român", scria în „Universul" din 23 august 1937 (exact cu 7 ani înainte de prăbuşirea ţării şi încătuşarea neamului):

„. . . Sunt însă mulţi care au crezut, şi cred încă, fiindcă nu şi-au dat osteneala să cunoască frământările groaznice, aproape unice, în care ne-am sbătut şi care ne-au purtat atâtea veacuri între viaţă şi moarte, că întregirea şi unirea noastră au fost un ultim şi egoist scop.

S'au înşelat şi se înşeală. Lupta ce am dat nu a fost decât o consecinţă.

Acesta este adevărul.

Pe deasupra graniţelor noastre actuale a stat şi stă instinctul de salvare a rasei noastre.

Numai din acest instinct şi cu acest instinct ne-am bătut, mai întotdeauna fără scule, cu atâta îndârjire.

Dela el şi prin el ne-a venit tăria şi credinţa, perseverenţa şi fanatismul nostru.

Astăzi însă, când prin forţa destinului şi prin sacrificiile noastre am ajuns pe culme, instinctul de salvare s'a transformat într'un instinct de conservare.

De va fi nevoie, pentru el ne vom bate, şi cu el ne vom bate, în orice condiţii şi oricând, în contra oricui şi până la moarte."

Ostpolitik pe eşafod

Acum patru ani scriam în aceste pagini: marţi 8 decembrie 1970, agenţiile de presă difuzau fotografia lui Willy Brandt în genunchi în faţa monumentului ridicat în ghetoul din Varşovia în amintirea victimelor ultimului război. O scenă melodramatică pecetluia astfel drama Germaniei care se vedea învinsă a doua oară graţie reprezentantului ei diplomatic. Niciodată istoria popoarelor — care e totuşi bogată în evenimente extraordinare — n'a asistat la un asemenea **gest voluntar de auto-umilire şi de negare respingătoare a propriului trecut.** Au existat învingători care i-au măcelărit pe învinşi; au existat învinşi care au implorat indulgenţa învingătorilor. Dar nicicând nu s'a văzut o naţiune, care după 25 de ani de la înfrângerea sa, să se ofere în stare de supunere în faţa inamicului de ieri. Alături, păleşte imaginea armatei romane trecând pe sub furcile caudine. La Varşovia, Germania federală a traversat propriul ei Rubicon şi a lăsat în urmă singurul lucru pe care al III-lea Reich reuşise să-l salveze din mistuitorul rug al tragediei sale: **onoarea.** Acea onoare care, de la saga Nibelungilor până la Bismarck a constituit elementul caracteristic al naţiunii germane.

Un an mai târziu, comentând decernarea compromiţătorului premiu Nobel pentru pace aceluiaşi politician descreierat pentru târîrea în patru labe, calificam actul drept ruşinea vremilor sub care stăm.

În sfârşit, după un alt crug de 12 luni, conjugând supunerea ovină a maselor cu genuflexiile contra filodormă ale exponentului ce şi l-au dat, afirmam fără ocolişuri: un Willy Brandt nu este oare figura de proră a unei Germanii reale care se sinucide prin bună stare? Renunţă la principii pentru a conserva averi.

Pentru aceste adevăruri — azi banale — „criminale" însă în 1970, acest ziar a fost urmărit de toată liota agenţilor şi interpuşilor. Loviturile pe care directorul şi cei care îi stau alături le-au primit nici nu pot fi numărate. Şi iată că din cer senin — senin pentru alţii, căci noi aşteptam de mult furtuna — a izbucnit „afacerea Guillaume-Brandt".

Vom lăsa caritatea de-o parte şi vom învârti cuţitul în rană, pentru că în politică, mai mult decât în alt domeniu, totul se plăteşte, iar imbecilitatea — înzecit.

Constatăm că cei „muiaţi" în afacere încearcă trei căi de ieşire — toate uliţe oarbe, e drept de dimensiuni variate: 1° distanţarea şi scuturarea prafului de pe pantofi (nu! n'au niciun amestec). 2° bagatelizarea **crimelor** fostului cancelar, suficiente fiecare pentru a provoca inculparea oricui (unele ziare merg până la a-l canoniza drept „martir"), 3° cârpirea faianţei ciobite.

Noi pretindem că „epizodul Guillaume" constituie doar vârful icebergului, cele nouă zecimi aflându-se sub linia de plutire. E fireşte bătaia de cap a BND (Serviciul federal de informaţii) să determine importanta cronologie: **serviciile franceze îl identificaseră pe Guillaume (cu ajutorul lui Belotzerkovskij) încă din 1970,** cancelarul a fost avertizat de acum doi ani . . . dar încă în vara trecută acesta lăsa să treacă pe sub ochii colaboratorului hârtii privind securitatea Occidentului şi a Germaniei.

Bine înţeles, fiind înţărcaţi de mult, ghicim că dispozitivele strategice au fost modificate imediat după demascare aşa că documentele erau dublete machiate având drept scop punerea în evidenţă a filierei — ceva asemănător cu coloranţii care se injectează în corp înaintea anumitor radiografii. În această privinţă suntem liniştiţi; pagube există dar câştigul este infinit mai mare. Cine putea visa în momente de exaltată fantezie că impostorul Willy Brandt să fie dărâmat de pe piedestal într'o singură noapte. Deruta, disperarea ţărilor comuniste dovedesc că şi ele au fost luate prin surprindere. Pariem că agenţii activi ori în „hibernare" stau cu bagajele făcute. Va fi o curăţenie de primăvară cum n'a mai cunoscut de mult SSD şi KGB. Dar să lăsăm pojghiţa subţire a realităţii şi să coborîm în adâncimi.

Aşadar Willy, înflăcărat până la roşu, s'a refugiat în 1934 în Norvegia. În 1938 se întoarce cu nume schimbat (a doua oară) la Berlin pentru a organiza „rezistenţa" subterană — cu concursul şi, mai ales, cu banii cui? În acea vreme social-democraţia scandinavă era debilă şi în orice caz puţin dispusă a se amesteca în treburi interne germane. În schimb tocmai atunci Sovietele puneau bazele reţelelor de spionaj pe continent (**Die rote Kapelle** în Germania). **Ergo . . .** În anii războiului, iată-l pe Willy la Stockholm, şef al unui „birou de presă" care funcţiona excelent (iar: de unde fondurile?), constituind cu prietenii săi ceea ce ei înşişi numeau „mica internaţională".

Devenit primar al Berlinului, Willy se metamorfozează subit şi începe să tune împotriva comunismului cu o octavă mai sus decât Mac Carthy. Sovietele îl ajută masiv atacându-l frenetic cu toţi megaciclii. Autostrada ducând la cancelaria federală e betonată. Cu fesele proptite în scaunul pivotant, Willy se învârteşte iar cu 180° şi pune metodic în aplicare dementa **Ostpolitik.**

Iată de ce, pentru a înţelege „istoria" cu Guillaume, care e doar tivul exterior al unei imense plase, este necesar să cunoaştem amănunţit „preistoria" lui Willy.

Victimă, martir? — a se slăbi. E vorba doar de un vulgar agent hăituit, cu cearcăne la ochi după nopţi de nesomn. Şi când te gândeşti că nici în Est nu se poate refugia după ce o activitate de 30 de ani a naufragiat total.

Hai Willy, ştii bine că nu-ţi rămâne decât fiola cu cianură. În caz de dezonorare doar soldaţii — iar nu cameleonii — folosesc pistolul. Şi apoi n'ai pierdut nimic din ceea ce n'ai avut niciodată.

STINDARDUL

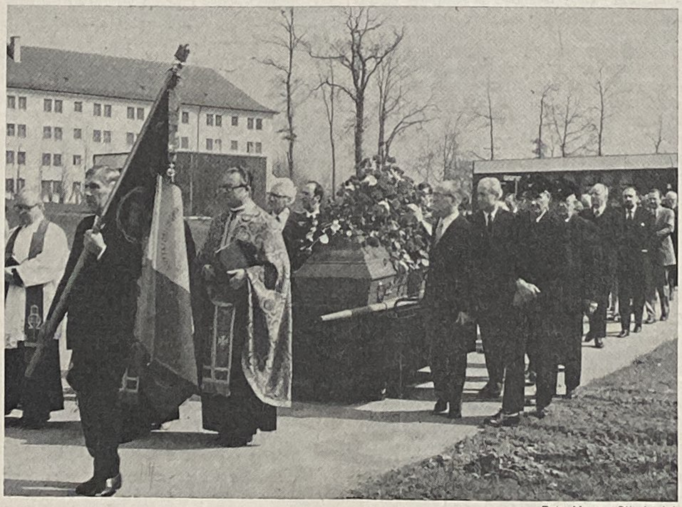
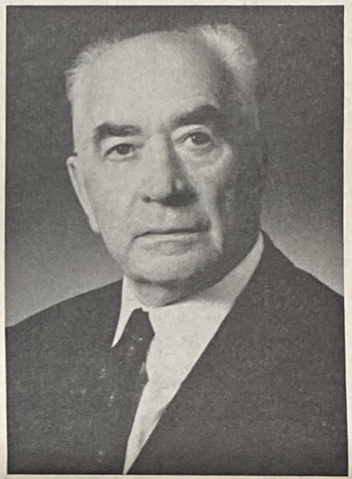

Foto Moraru-Stindardul

Sub faldurile drapelului românesc şi încadrat de foştii săi camarazi de arme, Generalul Platon Chirnoagă este condus spre ultimul său locaş.

General Platon Chirnoagă

Potrivit gradului şi calităţii pe care a avut-o, aceea de cel mai înalt în grad ofiţer al forţelor armate române care au luptat până în ultima zi alături de Germani, se cuvenea ca Generalul Platon Chrirnoagă să fie îngropat cu onoruri militare. Guvernul dela Bonn a refuzat însă acest lucru, interzicând până şi participarea unei simple delegaţii de ofiţeri pe care Regiunea a 5-a militară din Stuttgart intenţiona s'o trimită la înmormântare. Au venit în schimb 3 gornişti din **fosta** armata germană, oameni simpli dar fără pată care au ţinut locul celor absenţi, salvând onoarea unei ţări încăpută azi pe mâna unora care se întrec în renegări şi în ploconiri.

Nu s'a auzit deci comanda „Perzentaţi arma", dar din marginea genei de pădure ce străjueşte noul cimitir din Buchrein au răsunat semnale militare: „Ieşirea la câmp" şi „Stingerea", ultimul semnal însemnând stingerea focurilor în taberele de odinioară . . .

Flacăra care pâlpâie pe proaspătul mormânt al vrednicului ostaş nu se va stinge însă niciodată, ea luminând drumul generaţiilor viitoare, drum care urmează a fi străbătut în onoare şi în statornicie.

Mai presus de toate, om de onoare, statornic în credinţă şi în atitudine a fost acest răzeş din Băhnăşenii Tazlăului care-şi lua bacalaureatul la Liceul Internat din Iaşi, liceu unde se intra prin sever concurs şi de pe băncile căruia au ieşit atâtea elemente de valoare. Asemenea multor fii de răzeşi, tânărul Chirnoagă a ales cariera armelor, devenind în 1913 elev al Şcolii de Ofiţeri de Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti.

Sublocotenent la 15 iunie 1915 şi repartizat Regimentului 17 Artilerie din Bacău, Platon Chirnoagă participă la războiul de reîntregire cu acest regiment. După campania dela Tisa şi din Ungaria, Chirnoagă este căpitan şi comandant de baterie.

Din 1923 şi până în 1925 urmează cursurile Şcolii Superioare de Război, obţine brevetul de stat- major şi este trimis la stagiu la un regiment de infanterie. Avansat maior în 1928, este repartizat ca ofiţer de stat-major la Comandamentul Trupelor de Munte, fiind apoi mutat în MStM-Secţia Operaţii. Lt. Colonel în 1935, Chirnoagă comandă un divizion în Regimentul 1 Artilerie-Grănicieri. Din 1936 şi până în 1939, când este avansat Colonel, face serviciu la diverse comandamente.

După intrarea trupelor sovietice în Polonia, anume la 11 septembrie 1939, Colonelul Chirnoagă devine şeful Biroului de Operaţii al Armatei a 3-a, în această calitate rămânâd şi după intrarea noastră în război, pe timpul operaţiilor ofensive din Crimeea primind însă comanda grupării de artilerie grea care actionează la Sevastapol şi la Kerci, în sprijinul unităţilor noastre de vânători de munte, de infanterie şi de cavalerie. Ca sub-şef de stat-major al Armatei a 3-a participă la toate operaţiile din sectorul Don-Stalingrad.

În ianuarie 1944 primeşte comanda brigăzii de artilerie a Diviziei a 4-a Infanterie, fiind avansat general de brigadă la 23 martie.

La 23 august 1944 Generalul Chirnoagă se afla în concediu, pleacă totuşi cu maşina spre unitate, nu poate ajunge însă decât până la Comandamentul Armatei a 4-a, îşi dă seama de dezastru şi pentru a nu cădea prizonier la Ruşi, împreună cu alţi 4 generali, formează un grup care reuşeşte să se strecoare pe poteci de munte, ajungând în cele din urmă la Bucureşti.

Reînfiinţată, Divizia a 4-a este trimisă pe jos dela Calafat până pe frontul din Ungaria. Generalul Chirnoagă primeşte comanda acestei divizii care, în noaptea de 16 spre 17 octombrie, înlocuieşte o divizie sovietică în capul de pod dela Szolnok. Atacată de forţe blindate germane, divizia este încercuită, rezistă timp de 3 zile şi este în cele din urmă capturată.

Făcut prizonier, Generalul Chirnoagă cere imediat să i se dea posibilitatea să formeze o divizie română care să continue lupta împotriva Sovieticilor.

La 7 noembrie 1944 soseşte la Viena unde ia contact cu grupul românesc aflat acolo. Infiinţarea de unităţi române necesitând alcătuirea în prealabil a unui guvern român liber, Generalul Chirnoagă intră în acest guvern la 10 decembrie 1944, în calitate de ministru de război şi începe imediat organizarea unei divizii de voluntari români în tabăra dela Döllersheim. Dificultăţile sunt mari, mai ales în ce priveşte încadrarea, dar totuşi, la începutul lui martie 1945, primul regiment românesc este trimis pe frontul dela Oder, în apropiere de Stettin. Regimentul se remarcă dela primele acţiuni. Un al doilea regiment este deasemenea gata de plecare, în timp ce al treilea regiment este pe cale de formare în tabăra dela Kaufholz. Cadrele unităţii de artilerie sunt încă la diverse centre de instrucţie, deasemnea şi cadrele unităţilor neîndivizionate . . . La 8 mai 1945 Germania capitulează . . . Românii iau drumul prizonieratului, o parte la Englezi, iar alta la Americani. Generalul Chirnoagă este eliberat abia în aprilie 1947. A locuit un timp în zona franceză din Austria, a trecut apoi în Franţa de unde, în 1968, a plecat la Stuttgart.

An de an şi zi de zi, prin scris, prin cuvânt şi prin prezenţa sa la toate manifestaţiile româneşti, el a continuat lupta, cu neînfricată hotărîre, cu vigoarea celui mai proaspăt sublocotenent, fără să-şi cruţe nici sănătatea şi nici foarte modestele sale mijloace materiale, fiind permanent şi luminos exemplu pentru cei mult mai tineri decât el.

Spunând că a fost soldat, că a trăit ca un soldat şi că a murit ca un soldat, vrem să-i aducem un omagiu, cel mai frumos omagiu care i se poate aduce unui general.

I. V. E.

Nu reneg nimic

Scriu aceste rânduri în mijlocul defecţiunilor; de fapt acestea din urmă determină primele.

În repetate rânduri mi-am exprimat repulsia faţă de ţiitorii de „jurnale" — care implică narcisism şi lipsă de modestie. Mă văd totuşi forţat să fac o declaraţie personală. Va trebui să vorbesc despre mine, nu din fatuitate şi nici din nevoia de a mă defini: tot ce am scris sub semnătură sau ghiară stilistică ajunge. Obligaţia interioară mă împinge la ilustrarea unuia din marile principii care înobilează trecerea noastră prin lume: asumarea totală a trecutului, acceptarea senină a tuturor faptelor comise.

În curând voi avea 45 de ani, vârstă la care se presupune că inexperienţa tinereţii s'a împodobit cu liniştea anilor în pârgă. Mai puţin elan — mai multă chibzuială şi voinţă. Forţă sporită dar sănătate şovăindă. Frumuseţe pală înlocuită de prestanţă. Mândrie potolită dar altitudine crescută. Credinţă intactă chiar fără temeiuri aparente. Te salut, vară fierbinte a vieţii mele! Mulţumesc, Doamne, mai ales pentru înfrângeri.

Exemplu permanent îmi rămâne Marcu Aureliu care în introducerea la „reflecţiile" sale încearcă să restituie **cuum cuique** şi să determine precis ce datorează personalitatea sa celor care l-au format.

Nu voi vorbi deocamdată de părinţii mei biologici. Şantajiştilor cu voaletă ori mustăţi tipografice, sgomotoşi sub pseudonim cifrat, le pot spune însă că posed şi documente şi liniştea distantă de a discuta şi **această** problemă dacă va fi nevoie, fără disimulări ori menajamente la adresa **nimănui.** Recunosc perfect de bine laba celor care lovesc cadavre şi scormonesc răni vechi de mult cicatrizate. E doar o tehnică universală, repetată azi de cei care ne cred proşti ori uituci ai procedeelor Kominternului: **compromite omul în viaţa lui publică şi particulară pentru a ucide ideea pe care el o reprezintă.**

Despre strămoşii mei din Ţara de sus a Moldovei ar trebui să scriu o carte pe măsura lor: mazâli, boieri, feciori din flori de voievozi, pribegi în Rusia tuturor năpastelor izgoniţi de ukazurile ţarilor şi comisarilor — îi văd pe toţi îmbrăcaţi în straiele vremii lor. Cinci secole de Lozoveni, până la bunica Sofia Bică-Chilianu — decedată în 1944 sub ruinele dospodăriei de pe malul Bâcului — îmi poruncesc să le rămân credincios.

Născut în 1929 n'am avut cum deveni membru al Mişcării Legionare, dar inima mea — ca cea a **milioane** de Români (vezi alegerile din 1937) — a bătut de multe ori la unison cu acest seism spiritual prin care a trecut neamul românesc în secolul XX.

Pe Corneliu Codreanu l-am văzut o singură dată aveam 8 ani — la funeraliile epice ale lui Ion Moţa şi Vasile Marin. Silueta lui îmi apare şi azi în fruntea cortegiului — la care a participat corpul diplomatic de atunci: s'au „compromis" oare ambasadorii? — iar privirea ochilor săi verzicenuşii mă urmăreşte neaburită. Aveam apoi să-l „revăd" în sicriul pudrat cu praf de oglindă de culoarea bradului la biserica Sf. Ilie Gorgani. Ajunsese acolo prin voinţa Lupeascăi, care azi petrece un liniştit **otium** la Estoril; mâna acesteia a lins-o de nenumărate ori „Victoraş" Buescu atât de drag celor de la „tribuna Româniel".

Am crescut în casa deputatului liberal Petre P. Gârboviceanu, care niciun moment nu a încercat să influenţeze politic desvoltarea personalităţii mele. El m'a mângâiat şi m'a îmbracăt, m'a hrănit şi m'a încălzit — aşa cum propriul său părinte, directorul Casei Bisericii, procedase cu Mitiţă Constantinescu şi Vasile Pârvan. Timp de zece ani, cât Mitiţă a fost guvernator al Băncii Naţionale m'am bucurat de ajutor constant care mi-a înlesnit urmarea studiilor liceale. Evergetismul a existat în calomniata ţară de ieri.

În casa lui P. P. Gârboviceanu i-am cunoscut pe toţi ctitorii României Mari. În anii de mare încleştare anti-bolşevică fidelitatea mea necondiţionată a mers către Ion şi Maria Antonescu şi către toţi luptătorii care au sângerat pentru pământul din care nicio brazdă nu se uită. Cât putea înţelege un băietan între 10 şi 16 ani din acele evenimente? Puţin desigur, dacă n'ar fi fost tradiţia de familie şi legăturile indestructibile. Nepotul Mareşalului îmi era coleg la „Gh. Lazăr". Revăd şi azi căsuţa viteazului soldat din strada Paharnicului, păzită de **un singur** sergent. O revăd pe Maria Antonescu, în toată modestia ei, inaugurând „Consiliul de Patronaj" din piaţa Buzeşti, la colţul casei copilăriei mele. Distrusă în vinerea mare 1944 de bombele **Americânilor** — cum i-a numit cu zâmbet amar mareşalul venit **pe jos** să ne mângâie — în timp ce eu şi mama scormoneam prin dărâmături cioburile unui trecut, e şi azi după 30 de ani, maidan sinistru şi sterp.

La 22 noembrie 1950 părăseam ţara în calitate de interpret al unei delegaţii studenteşti. Această şansă am datorat-o exclusiv cunoştinţelor mele lingvistice.

Din Viena încercuită de trupele sovietice, hăituit de NKVD, am fost scos de Marcel Fontaine şi de I. V. Emilian. Ultimul mă aştepta la Innsbruck în ianuarie 1951 şi-mi dăruia prima mea cămaşe de om liber. Gestul acela e un pact indestructibil. Hai să le spun imbecililor de la Securitate care se ocupă de „dosarul" meu că au fost prost informaţi de agenţii lor călători, care se denunţă imediat prin încercarea suavă ori grosolană — după minte şi puteri — de a mă despărţi de acest om.

Restul se ştie. Am avut norocul să întâlnesc — în vremea formaţiei intelectuale decisive — toată elita României salvată peste hotare. Fiecare mi-a dăruit ceva şi a contribuit să fiu ceea ce sunt.

În aceasta oră de bilanţ parţial ţin să afirm că dacă traiectoria vieţii mele îmi apare ca un miracol o asum lucid **în întregime.** Stau gata oricând să dau ochii cu Cel de Sus, nu însă să discut cu coteii tereştri care mă latră; pentru aceştia nu am decât un singur gest nemilos: lovitura peste bot.

Regret multe, dar nu-mi voi plimba inima însângerată pe trotoare cinice în faţa plebei vulgare şi carnasiere. Nu voi scoate pe tarabă lacrimile ori nostalgiile mele.

Din trecut şi din prezent nu reneg nimic şi asum tot ce este al meu.

E. LOZOVAN
Skodsborg, Vinerea Mare 1974.

Ion Pillat

Menire

Au spus că-i rece, şi n'au bănuit
ce patimă îi clocotea în vine,
au spus că nu-i adânc, şi n'au simţit
genunile ce dorm sub limpezime.

Un răsfăţat al soartei l-au ţinut
când încordat şi dur şi-a dus destinul,
stăpân pe fericire l-au crezut
când pe furtuni şi-a aşezat seninul.

E doar un om, şi-a suferit şi el,
dar n'a vrut plâns şi bocet de muiere,
să fii sortit desăvârşirii-i greu:
o cumpănă în zile de durere.

Legalizarea Talionului perfecţionat: pentru dinte — măsea.

Suntem informaţi de „Lectures françaises" din februarie 1974 p. 36 de existenţa unei recente legi israeliene după care **orice persoană poate fi judecată şi condamnată pentru un act comis în afara Israelului dacă acesta este considerat că ar putea dăuna poporului evreu.***

Câteva distincţii sunt necesare.

1° Nu există stat, afară de cele comuniste, care să-şi extindă jurisdicţia în afara teritoriului său. Dreptul aerian, inspirându-se din legile romane, a definit şi limitat: **cujus solum ejus coelum** până la o anumită înălţime, internaţionalizându-se spaţiul exterior, culoarele aeriene, anumite zone ale aeroporturilor şi „vectorul", adică banal — avionul.

2° Lipsind precizarea temporară s'ar părea că legea are şi efect retroactiv, practic limitat de viaţa umană. Dar Vechiul Testament poate desigur furniza baza „„juridică" ca progeniturile să ispăşească „„greşelile" părinţilor din neam în neam.

3° Nedefinirea „actului" lasă libertate totală procurorilor. O simplă apostrofă, ba chiar intenţia de a o profera, ca să nu mai vorbim de vreun ghiont, devin „crime".

4° Cum conceptul de „popor evreu" este biologic şi religios iar nu legal — deci în funcţie de cetăţenie — înseamnează că „ofensarea" **oricărui** telal ambulant, **oriunde** s'ar găsi pe scoarţa terestră sau în spaţiul interstelar, este pasibilă de pedeapsă la Tel Aviv.

Radicală revoluţie juridică, ce face inutilă toată strădania multimilenară ca omul să nu fie lup pentru semenul său. Istoricii dreptului au cuvântul, noi ne mulţumim cu faptul că suntem informaţi şi avertizaţi.

---

* Iată textul:
Les dix Palestiniens qui furent capturés par les Israéliens lors du raid sioniste au Liban ont comparu devant un tribunal militaire de Tel Aviv. C'est en vertu d'une récente loi israélienne selon laquelle toute personne peut être jugée et punie pour un acte commis **hors du territoire d'Israël pourvu qu'il soit considéré comme pouvant nuire au peuple juif.** Quiconque est adversaire d'Israël a intérêt à ne pas se trouver à portée des sbires de Mme Golda Meïr, même en territoire non israélien. Le récent détournement d'avion opéré par l'armée de l'air israélienne indique qu'il est préférable, dans ce cas, de ne pas emprunter de ligne aérienne passant à proximité de l'état juif.

Adunarea jubiliară a Institutului Român de Cercetări şi a Bibliotecii Române din Freiburg

Sâmbătă 4 mai 1974 a avut loc la Freiburg, în localul propriu din Uhlandstrasse 7, adunarea generală extraordinară a membrilor şi prietenilor Institutului Român de Cercetări-Biblioteca Română, adunare închinată jubileului de 25 de ani de existenţă a acestei cetăţi de cultură.

Sala de onoare a Institutului a fost neîncăpătoare pentru numărul mare de participanţi, exilaţii mai noi alcătuind un important procent al acestei prezenţe. Aşa cum a spus Profesorul Virgil Mihăilescu, fondatorul şi directorul acestui aşezământ, s'a urmărit din capul locului formarea aci a unui punct de sprijin moral şi material pentru păstrarea tradiţiei şi a culturii româneşti **nealterate.** După cum se ştie, începând dela 23 august 1944, uneltele năvălitorilor sovietici au desfăşurat o acţiune din ce în ce mai aprigă pentru distrugerea patrimoniului nostru cultural şi a trecutului nostru istoric, fie prin ardere de cărţi, fie prin escamotări şi falsificări de texte. La Freiburg urma să se adune şi să se păstreze tot ce se punea pe rug de către acei care fuseseră instalaţi la cârma ţării prin silnicia şi teroarea trupelor de ocupaţie.

S'a pornit dela nimic, fără sprijin extern, ci numai şi numai făcându-se apel la spiritul de solidaritate al exilaţilor români şi la dragostea lor faţă de neamul încătuşat. Pornind dela un dulap cu câteva rafturi, astăzi, după 25 de ani de existenţă, Biblioteca Română din Freiburg posedă o casă proprie cu trei etaje, peste 20.000 volume, colecţii complete de periodice şi ziare, preţioase manuscrise, hărţi, fotografii o bogată arhivă documentară, discuri diapozitive, serii rare de timbre poştale, piese numismatice, tablouri de pictori români şi o frumoasă colecţie de costume naţionale, printre care se numără şi acel purtat de Carmen Sylva, prima regină a României. Totul a fost donat de Români sau de prietenii Românilor. Într'o încăpere special amenajată se păstrează o parte din lucrurile care au aparţinut unor oameni de seamă decedaţi în exil, precum şi urna cu cenuşa unui compatriot care a murit în Australia şi care a lăsat prin testament ca puţinul rămas din el să-şi afle locul de odihnă într'una din încăperile Bibliotecii Române din Freiburg . . .

Domnul Mihăilescu şi-a terminat expunerea cu îndemnul la unire în jurul acestui aşezământ cultural.

După ce d,Aurel Teuşan a prezentat situaţia financiară a instituţiei, cu mici datorii care urmează să fie plătite, d. Constantin Nagacevsci a dat citire unui mare număr de telegrame şi de scrisori de adeziune venite atât dela compatrioţi cât şi dela învăţaţi străini, cu deosebire dela romanişti şi dela profesori germani. În scrisoarea adresată cu această ocazie, d. Prof. Hans Diplich, originar din Banat şi care a studiat la Bucureşti, scrie: „Institutul Român de Cercetări dela Freiburg este o adevărată minune, o realizare unică în toată Europa occidentală", iar Profesorul Wilhelm Giese dela Universitatea din Hamburg: „. . . existenţa Institutului se datoreşte în primul rând idealismului unui singur om şi anume aceluia care se numeşte Virgil Mihăilescu." Asistenţa a ascultat cu emoţie mesajul trimis de profesorul italian Gino Lupi care a dăruit Institutului întreaga sa bibliotecă cuprinzând 15.000 volume. La sfârşitul mesajului său, Profesorul Gino Lupi spune: „Sunt fericit că într'o zi Instituttul nostru mă va primi cu biblioteca mea, **astfel ca spiritul meu să se poată odihni într'un cămin al poporului român, popor pe care l-am iubit şi-l iubesc . . .**"

În numele Saşilor din Transilvania, a luat apoi cuvântul d. Profesor Oskar Wittstock. În cuvinte emoţionante, emeritul cărturar din Braşcov, amintind rodnica colaborare din trecut, a declarat că şi în prezent ca şi pe viitor Saşii din Transilvania vor fi alături de acei care reprezintă adevărata cultură românească şi care apără această cultură împotriva ideologiei marxiste.

Mulţumind cu recunoştinţă Profesorului Wittsctock pentru cuvintele atât de reconfortante pe care le-a rostit, d. I. V. Emilian a insistat şi mai mult asupra rolului pe care l-au avut Saşii, cu deosebire cei din Fraşov, în desvoltarea culturii romaneşti, primele cărţi în limba română fiind tipărite cu ajutorul căpeteniilor săseşti din oraşul dela poalele Tâmpei. Domnul I. V. Emilian a dat totdeodată un avertisment acelora care încearcă să submineze activitatea aşezământului de cultură dela Freiburg, fie prin acţiune directă dusă mână în mână cu regimul dela Bucureşti, fie prin diversiuni şi mişeilii: „Românii vor apăra, ca un singur om, citadela de cultură românească dela Freiburg."

Într'o atmosferă înălţătoare, şedinţa adunării generale a fost ridicată la ora 19.

În continuarea festivităţilor jubliare, la ora 20 a avut loc un concert de muzică românească şi arii din opere în sala cea mare a Casei Tineretului din Freiburg (Haus der Jugend), concert la care au participat peste 300 persoane. A cântat cu mult succes tânara noastră compatrioată Ana Petri, originară din judeţul Bistriţa-Năsăud şi care, înainte de a cere azil politic în Germania, a avut roluri principale la Opera din Bucureşti. Acompaniată la pian de Hans-Peter Müller, Ana Petri a fost îndelung aplaudată după fiecare arie.

Duminecă 5 mai, Părintele Protopop D. Em. Popa a celebrat o slujbă religioasă (Liturghie şi Te Deum) în Biserica „Heiliggeist" din Karlstrasse 18, cu care ocazie au fost pomeniţi şi sprijinitorii Bibliotecii Române din Freiburg care au plecat dintre noi în ultimii 25 de ani, înfiorător de mulţi la număr.

După Te Deum-ul înălţat cu ocazia zilei de ZECE MAI, a vorbit d. I. V. Emilian, tema generala a cuvântării sale fiind „Vocaţia anticomunistă a României." La sfârşitul acestei cuvântări de înalt nivel şi la îndemnul Părintelui Protopop D. Em. Popa, toţi cei prezenţi au cântat „Pe-al nostru steag e scris unire."

Aşa au luat sfârşit festivităţile jubiliare dela Freiburg.

Alexandru S. MORARU

Foto Moraru-Stindardul

Festivităţile jubiliare dela Freiburg: La concertul organizat de Institutul Român de Cercetări publicul participant a umplut, până la ultimul loc marea sală festivă a Casei Tineretului din localitate.

Pe urmele falsificărilor

O oarecare Gabriela Melinescu scria mai deunăzi nişte vobe despre **salutul cu pumnul** (România literară, nr. 6/1974, p. 26). Zice dumneaei: „E un salut frumos acesta cu pumnul; e salutul vânătorilor, al castadorilor, al toreadorilor".

Da, atât! Numai că, parcă lipseşte din această enumerare un exemplu esenţial. Ni se pare oare nouă, ăstora . . . sau e la mijloc numai un lapsus al autoarei, că pumnul era şi este, mai ales, salutul comuniştilor („pantere negre" ori de alte culori)? Cred că totuşi avem dreptate — şi semnatara definiţiei de mai sus va fi fiind de acord cu noi, devreme ce îşi limitează exemplele, — că există „o deosebire calitativă" între pumnul comunist şi acela al toreadorilor sau vânătorilor. Anume, după cum se ştie: pumnul comunist exprimă ameninţare, ură, duşmănie, temniţa indivizilor şi a popoarelor întregi. El apasă greu, inuman, acolo unde s-a lăsat cu greutate. Prin urmare (se pune chestiunea): cum să enumeri un astfel de pumn printre „saluturile frumoase?" Mai cu seamă că, de când lupii din lagărul comunist s'au deghizat sub blănuri de miel, evită ei înşişi să-şi afişeze acest salut, zicându-şi că nu „cadrează" cu . . . atitudinea „paşnică". Dar, dacă nu se vede, pumnul lor, al comuniştilor, el se simte, cu deosebire acolo — în România.

S'ar prea putea să mai fie la mijloc şi o altă chestie: să nu le convină tovilor apropierea, cam sugestivă, a exemplului lor faţă de acela al toreadorilor şi cascadorilor.

*

Un **simposion ştiinţific** consacrat locului României în CAER, nu s-a mai putut ţine, în Germania Federală, din cauză că **nu s'au prezentat** tocmai participanţii (anuntaţi) din R. S. R.

D'apoi, dumnealor organizatorii ce-au crezut!? Pe noi, care cunoaştem îndeaproape mecanismul cenzurii ideologice din R. S. R., ne cam şi miră, trebuie s'o mărturisim, naivitatea gazdelor germane. Dumnealor vor fi crezut că în materie de simposioane cu participare românească, în străinătate, se aplică din partea autorităţilor comuniste un tratament egal! Adică: dacă s'a ţinut un colocviu despre Dimitrie Cantemir, se va fi putând ţine şi un simposion pe o temă atât de delicată, cum e cea politico-economică menţionată mai sus, cu concursul specialiştilor în „futurologie" R. S. R. — istă!

Precum se vede însă, cu „tovarăşii" altfel merg aceste treburi. Ei dau birul cu fugiţii cât colo. Comentatorul postului de radio Köln îşi exprima cu amărăciune regretul că neacordarea vizei de ieşire din ţară ar fi împiedicat venirea Românilor şi că această omisiune birocratică ar fi pricinuit eşecul simposionului pregătit. Această explicaţie simplistă spune ceva; nu însă totul. Nu este vorba aci (ca şi în multe alte cazuri) de lipsa vizei de ieşire pe paşaport, ci, în fond, de dezavuarea subiectelor şi referatelor în cauză, de către cenzura partidului comunist. Adică: este vorba de lipsa unei „vize", însă a celei „ştiinţifice".

De regulă, în cazuri de participare la reunini ştiinţifice dincolo de hotare, specialiştii români sunt amânaţi de către partid şi de poliţie (ei îi zic „miliţie" — chipurile: altceva!), până în ajunul întâlnirii la care trebuie să fie prezenţi; sau, foarte des, ei ajung acolo „la spartul târgului" şi . . . îşi cer scuze. De asemenea, dacă sunt să vină mai mulţi inşi, sosesc la destinaţie numai 1—2—3, ceilalţi fiind împiedicaţi, cică, de „boală", de cauze „de ordin familial" etc. Zisele „greşeli" şi „întrâzieri" ale autorităţilor paşaportare sunt calculate cât se poate de atent.

Iată, deci, aspectul adevărat al aplicării zisei politici de destindere şi de „lărgire a contacte-

(urmare în pag. 5)

COMANDANTUL

Generalul Ioan Hristea, acel care a stat în fruntea călăraşilor din Romanaţi şi din Teleorman dela Frătăuţii Noi din Bucovina şi până în pustiurile smârcuite din Calmucia, a murit, la Sibiu, în prima zi de martie a acestui an. Vestea morţii lui s'a răspândit cu iuţeala fulgerului. Şi astfel, din cele mai îndepărtate locuri şi în ciuda sărăciei în care sunt astăzi condamnaţi să trăiască, foştii lui camarazi de arme, călăreţi de toate gradele, dela general şi până la ultimul „ţine cal" s'au aflat în cimitirul din Dumbravă când falnicul său trup a fost redat pământului pentru o ultimă şi supremă călătorie.

Când a venit la Calafindeşti, în apropiere de Rădăuţi, să preia comanda lui „Doi Călăraşi", Hristea era încă Locotenent-Colonel, pe semne pentru că nu urmase cursurile Şcolii Superioare de Război şi din pricină că un şef tipicar şi vindicativ nu-l notase prea bine.

Nu era deci un teoretician în strategie şi în tactică, dar participase, ca cel mai tânăr sublocotent din „Doi Roşiori", la istorica şarjă dela Prunaru, fusese rănit de baionetă la Oituz şi intrase în Budapesta cu prima patrulă de roşiori, în noaptea de 3 spre 4 august 1919.

Moldoveanul acesta din Bârlad, care vorbea sfătos cu soldaţii, cu privirea exprimând bunătate şi dârză hotărîre în acelaşi timp, va rămâne în amintirea acelora care au avut onoarea şi privilegiul să-i stea sub comandă nu numai un viteaz fără seamăn, ci şi un simbol, simbolui tenacităţii moldovene şi al virtuţilor noastre militare.

Nu-i loc în aceste strâmte coloane pentru a spune de câte ori a fost exemplu pentru toţi în groaznice încleştări şi tot ce a dat el subalternilor din belşugul sufletului lui, unind într'o frăţie pe viaţă şi pe moarte pe ostaşii Regimentului 2 Călăraşi şi dând acestui regiment un nume de legendă.

Păstrându-şi sângele rece în împrejurările cele mai vitrege şi îndemnându-şi mereu oamenii la luptă prin prezenţa sa în primele rânduri, Hristea era totuşi îngăduitor şi avea înţelegere pentru acei care, din omenesc spirit de conservare, uneori şovăiau, dar îi dispreţuia suveran pe laşi, pe fanfaroni şi pe acei care căutau să obţină certificate de eroism cu orice preţ.

Rar mi-a fost dat să cunosc un mai bun cunoscător de oameni. Ştia să-l cântărească pe fiecare, după vorbă, gesturi şi comportare.

Astfel, în timpul atacului dela Hotin care pentru noi a fost cu adevărat botez de foc, Hristea s'a aşezat exact în spatele plutonului comandat de Locotentul L... eanu, despre care ştia el ce ştia... În faţa primului baraj de artilerie, numitul locotenent a simulat o criză de nervi, aceasta pentru a nu spune că a început să facă pe nebunul... Sărind din groapă în groapă, agitând în aer nedespărţita lui nuia ce-i zicea cravaşă, Hristea s'a dus în goană la el, i-a croit câteva pe spinare, l-a făcut de toată ocara în faţa soldaţilor, i-a dat ordin să plece spre formaţiile de spate punând plutonul sub comanda ofiţerului vecin, l-a îndepărtat apoi pe L. din regiment, dar nu l-a trimis la curtea marţială unde l-ar fi aşteptat probabil o condamnare la moarte...

Altădată, când eram pe Nipru, i-am cerut eu însumi permisiunea să particip la o incursiune pentru care nu fusesm prevăzut.

Mai în glumă mai în serios, Hristea mi-a spus atunci: „Emilian, când primeşti un ordin imperativ să te baţi: s'o faci. Cum îţi este voia şi cum te îndeamnă inima: nebuneşte, cu temeritate, ca un brav sau ca un inconştient. N'are importanţă! Dar când nu-i treaba ta, să nu te bagi. Lasă-i pe acei care sunt la rând s'o facă. Altcum, rişti să-ţi pierzi viaţa pentru nimic. Dacă-i dai cu piciorul, şansa te părăseşte..."

Înţelepciune moldovenească de care, de-atunci, am ţinut necontenit seama.

Într'o singură împrejurare mi s'a părut că „Tătuţul", căci aşa-i spuneau călăraşii, nu a vut dreptate, că a fost prea aspru şi chiar pătimaş.

...Apăram cu escadronul o poziţie afurisită, mereu atacată de inamic, la Kiet în Crimeea, spre sfârşitul lui martie 1942.

Hristea mă sună la telefon:

„Îţi trimit un gunoi. Să-l trimiţi pe „biută" (punctul cel mai înaintat al propriului meu dispozitiv).

După ce se înnoptase, într'un târziu, odată cu bucătarii şi cu Firică, caporalul artelnic, a sosit şi cel pe care mi-l anunţase Hristea la telefon. Purta „bilgheri" şi manta ofiţerească, dar fără grade. Se prezintă..." Călăreţul Nicolae B... escu." Abia atunci mi-am adus aminte pe cine aveam în faţă: un sublocotenent din Regimentul 13 Călăraşi care, la Lugoj, pe timpul evenimentelor tragice din ianuarie 1941, trecuse de partea legionarilor. Condamnat la 5 ani închisoare cu pierderea gradului, B. fusese trimis acum pe front pentru reabilitare. Eram pus într'o situaţie foarte neplăcută, aceea de a dispune, fie chiar şi din ordin, de viaţa unui om. Deşi B. mi-a fost antipatic dela prima vedere, îl compătimeam totuşi. Convingerile mele politice şi legăturile mele de prietenie cu mulţi din fruntaşii Gărzii de Fer îmi impuneau însă să-l protejez. Nu l-am trimis pe „biută", spunându-i să rămână cu mine, la grupul de comandă al escadronului...

A doua zi, Hristea mă sună din nou: „Ce-ai făcut cu individul, l-ai trimis pe „biută?"

Nu, e aici, la grupul de comandă.

„Nu se poate. Să-l trimiţi imediat acolo unde ţi-am spus. Nu mă supăra. Afară de aceasta, să nu-ţi închipui că-i legionar veritabil. E un şmecher care şi-a jucat tresele la poker, în speranţa că va face carieră."

Eram uluit. Trebuia să execut ordinul, dar totuşi pentru a nu-l pune pe B. sub comanda unui sergent sau a unui caporal, am remaniat întreaga ordine de bătae, lăsând o grupă fără nici un gradat. L-am încadrat pe B. în această grupă, făcându-l din capul locului comandantul grupei. Întrucât regulamentul îmi da dreptul, după scurt timp l-am făcut caporal. În perioada de pregătire a ofensivei dela Kerci, B. este rănit. Evacuat în ţară, ajunge în spitalul Z. I. 303, acel al Consiliului de Patronaj.

Din spital, începe să scrie poezii ditirambice la adresa Mareşalului Antonescu, poezii care apar în „Sentinela", săptămânal pentru soldaţii de pe front. Intrând şi pe filiera Doamnei Veturia Goga, B. este reabilitat, recăpătând gradul şi vechimea. La 23 august 1944 era locotenent. Chiar în noaptea aceea a schimbat de vestă, ameninţând pe ofiţerii care nu se arătau favorabili actului de capitulare. S'a aranjat totuşi să nu mai plece pe frontul cel nou, împotriva aliatului de ieri... Prin 1948, fostul meu căprar din Crimeea, Nicolae B... escu, era Lt. Colonel ecepist, mai mare peste toţi politrucii din garnizoana Râmnicul Sărat.

Hristea avusese deci dreptate...

*

Închid ochii, pentru a-mi purta gândul peste anii cei mulţi care-au trecut.

Escadronul stă aliniat la marginea satului Grămeşti, gata de a trece la urmărire, acţiunea cea mai frumoasă a cavaleriei de odinioară. Călare pe un cal pe măsura lui, Hristea vine să ne prezinte stindardul regimentului, stindard purtat de Crişan, cel mai bătrân plutonier-major din al doilea de călăraşi, veteran al războiului de reîntregire, de data aceasta voluntar...

Ridicându-se în scări, cu voce puţin tremurată, Hristea se adreseaza escadronului:

„Stindardul acesta este pământul şi căminul vostru. În faldurile lui trăiesc morţii din cimitirele satelor voastre. Să-l apărăm, pentru că apărându-l apărăm tot ce este al nostru. Unde va fi mai greu, voi fi acolo, mereu alături de voi..."

Aşa a şi fost. Până la Şutov 2 în apropiere de Volga unde, înfruntând puhoiul de tancuri sovietice, pe ger cumplit, trăgând încărcător după încărcător, Colonelul Hristea a rămas neclintit pe poziţie, în mijlocul ultimilor ostaşi rămaşi în viaţă. Spre uimirea şi admiraţia comandamentului german care i-a conferit Crucea de Cavaler a Crucii de Fer.

...L-au purtat apoi soldaţii într'o pătură până la prima ambulanţă, pentru că acolo, la Şutov 2, Colonelul Hristea, legendarul nostru comandant, îşi lăsase picioarele şi braţul drept.

I. V. Emilian

fost comandant de escadron şi ultim comandant al liniei de foc a Regimentului 2 Călăraşi

Semnalări

Ştefan Gheorghe Theodoru, **Versuri** (Volumul I). Schiţe: Nina Bogos Theodoru, New York-Madrid, 1973 (P. O. Box 354 G. C. S. N. Y. 10017).

Pe autor ni-l aminteam în uniforma ofiţerului armatei noastre de odinioară. Iată-l acum mânuind alte „arme" pe malurile Hudsonului. E el şi totuşi altul. Se sbate în versuri nu lipsite de sonoritate şi prozodie fără cusur să găsească o noimă actuală în eul său de ieri şi cerul nou care-l acopere. Fireşte că la asemenea discrepanţă nu găseşte soluţie pentru că nu e. Poţi „cânta" oare **smogul** New Yorkului în limba caziniilor? Atunci te depeni înapoi în amintire.

Poezie de exil, în limba veche, în alt peisaj, nu poate fi decât nostalgie ori răzvrătire. S. G. Theodoru le îmbină pe amândouă.

*

Literatura legionară s'a îmbogăţit în ultima vreme prin noi apariţii: Corneliu Z. Codreanu „La Garde de Fer", Editions Prométhée, Paris (traducere în limba franceză a cărţii „Pentru Legionari", într'o foarte frumoasă prezentare grafică, reeditată la Grenoble prin îngrijirea dlui Ion Mării); Faust Bradesco „LE NID, Unité de base du Mouvement Légionnaire", Editions „Carpatii", Madrid 1973; Pământul Strămoşesc, Serie nouă, Nr. 1/1974, Director: D. Găzdaru, Secretariatul şi Administraţia: N. Şeitan şi I. V. Petre, Buenos Aires, Charcas 3821, 1-o C. Argentina.

13. 6. 74

„Mult stimate Domnule Emilian,

Am trimes 300,— DM băncii Dvs Dierks din München. Pentru un exemplar al cărţii „Les Cavaliers de l'Apocalypse" 27 de mărci, iar restul ca semn de recunoştinţă pentru satisfacţiile morale şi intelectuale ce ni-le procuraţi prin editarea Stindardului.

A. B., Sulzbach-R./Obpf. Germania

„NOTE" ASUPRA EDIŢILOR DIN ŢARĂ

În rândurile de mai jos ne vom ocupa de câteva cazuri care pun în evidenţă probitatea editurilor din ţară. Luăm la întâmplare câteva exemple; ele dovedesc că nu s'a renunţat la „clasicul" fel de **a scrie istoria** introdus la noi cu aproximativ treizeci de ani în urmă.

Cazul 1.

În monografia cimitirului din Săpânţa cu titlul „Cimitirul vesel" de Pop Simion, apărută în arătoase condiţii de propagandă (Editura pentru turism, 116 fotografii), în studiul introductiv la pagina 31 se reproduc de pe o cruce versurile următoare:

„Vai, eu rău mă odihnesc;
„Şlic Ioan mă numesc".
„La păşunea Belmezeu"
„De oi am socotit eu."
„A venit un jăndar rău"
„Şi-a puşcat în capul meu",
„Capul de trup la tăiat"
„Şi aşa m'a îngropat."
„Fie în veci blestemat!"

Textul poetului Pop Simion comentează: „...mortul îngropat (în 1941 n. n.) fără cap n'a avut linişte... numai după reîntregirea acelui trup, după ce Ion Stan Pătraş a făcut lemnul de căpătâi scriind pe epitaf, bob cu bob, nelegiuirea". In continuare Dl. Pop îl întreabă pe meşter: „N'ai avut geutăţi?" Meşterul răspunde: „Cum de nu?! Mi s'a promis aceeaşi moarte, apoi mi s'au promis bani; au venit doi inşi, zicând că îmi dau zece mii de **pengö** dacă schimb textul de pe lemnul cu blestem. Nu l-am schimbat; din contră, l'am înnoit ori de câte ori a trebuit, să se vadă clar". Numai după cum vom vedea, a trebuit să se vadă clar altceva!

Să alăturăm acestui text fotografia respectivei cruci cu textul original. Fotografia, care desigur din pură întâmplare nu figurează în album, ne-a fost transmisă de un turist, ce a vizitat locurile, atras, mai mult ca sigur, de albumul „nostru".

Afară de mici diferenţe care evidenţiază neastâmpărul poetic al redactorului — Dl. Pop —, textul apare destul de fidel, până la versul cu „jăndaru" care pe fotografie sună puţin... altfel. In loc de „a venit un jăndar rău" citim: „ne-a venit un **ungur** rău".

Abea acum înţelegem ce, şi dece — în 1941 Ardealul de Nord fiind ocupat de Unguri — Ion Stan Pătraş trebuia să schimbe textul cu pricina.

Insă ce el a refuzat să facă, sub ameninţarea unei ocupaţii, ce n'a fost deloc comodă, — cei dela Bucureşti, în libertatea de azi, au realizat dintr'un condei. Cine ştie; vitejia D-lui Pop a fost mai mică sau ameninţarea şi oferta, mai mari!? Destul că îndârjirea lui Ion Stan Pătraş, sărman paznic al adevărului, s'a dovedit zadarnică.

Realitatea de la Săpânţa, difuzată modern pe arii ce trebuiau să atragă turişti doritori de veselie, chiar la cimitir, a primit o nouă formă.

Ce naivitate!! Intâmplarea lăsată aşa cum a fost, nu şi-ar fi întins semnificaţia peste marginile ei. Pritocită, subliniază simptomatic mentalitatea acelor ce au simţit nevoia disimulării. In optica propagandei „de moment" nu trebue să fie nici „un ungur rău".

În definitiv dece să ascunzi că cel ce a tras cu puşca a fost Ungur, — dacă a fost. Dacă nu **trebuia** să fie Ungur ăl ce a tras, de ce a făcut-o totuşi un Ungur? Dacă totuşi a făcut-o, înseamnă că nu se întâmplă numai ceea ce **trebuie** să se întâmple pentru nevoia unei schiloade teorii.

Cazul 2.

În editura „Dacia", colecţia „Restituiri", a apărut în 1973 la Cluj „Felurite" de Anton Pann. In nota asupra ediţiei, îngrijitorul ei, Mircea Muthu la pag. 21 anunţă: „Nezdrăvăniile lui Nastratin Hogea au fost reproduse integral..." Comparând această ediţie cu cea din 1853 (ed. princeps) tipărită în Bucureşti, în Tipografia lui A. Pann, observăm următorul fapt: La pagina 78 în ed. 1973 dupa titlul „Intr'această lume orce d'unde vine se întoarce" urmează titlul „Cine marfa îşi scumpeşte ca Nastratin păgubeşte", pe când în ed. 1853 între acestea două, la pag. 45 se mai află încă un titlu:

„Dumnezeu nu dă din mână"
„Ci prin alţi binele-l mână"
„După cum aicea unul"
„Cearcă vadul cu nebunul."

Nu putem bănui ce criteriu a comandat această selectie în ed. 1973. Dacă ne referim la conţinutul versurilor, el pare cu totul de neînţeles. Nu este însă exclus ca, anticipat, editorii să se fi temut ca unor cititori „neprincipiali" să nu li se pară versurile şolticului psalt de la biserica Lucaci drept un fel de portret-profeţie a cutărui personaj, cam fudul la muzichie, şi care şi el — peste un veac — „cearcă vadul cu nebunul"!

E riscant ca astăzi (1973) o „restituire" să fie făcută în felul acesta, mai ales când nu ne desparte de ediţia primă mult peste 100 de ani, şi pe deasupra să mai afirmi textual că reproducerea este integrală! La ce se pot aştepta cetitorii dela noi din ţară, în cazul unor texte mai vechi sau mai... „incomode"? Desigur literatura noastră nu-şi periclitează locul fără aceste versuri, ce lipsesc ediţiei 1973, dar o ambiţie binevenită şi un obiceiu lăudabil persistă în consensul unanim, când este vorba de a restitui ceva.

Lăsăm la o parte şi faptul că ed. 1853 mai include în cadrul „Nesdrăvăniilor" încă patru titluri ce lipsesc din ed. 1973. E drept ele n'au ca erou pe Nastratin, dar despre toate acestea nici urmă în nota asupra ediţiei.

Să fi vândut oare „Cartimex" ultimul exemplar din prima ediţie, care ar fi putut să-i stea la îndemâna îngrijitorului în ţară? Destul că la München „Kubon & Sagner" a pus în vânzare un exemplar din acestea — chiar cel ce a stârnit observaţia de mai sus.

De fapt cataloagele cărţilor vechi în limba romàna, de vânzare la această librărie însumează 210 pagini. Să fim bine înţeleşi: 210 pagini cu titluri de cărţi româneşti în majoritate covârşitoare, interzise exportului. Pentru edificare, iată câteva exemple luate din domeniul istoriei. Cu două-trei excepţii toate sunt din secolul trecut:

Bălcescu Nicolae	Ist. Rom. sub Mihai Vodă Viteazu		
Bethlenio Ioanne	Historia Rerum Trans. ab a. 1662	Viennae	1782
Cipariu Timotei	Cuvente la inaug. Asoc. Rom. Trans.	Blasiu	1862
Cantemir Dimitrie	Cronica Româno Moldo-Vlachilor	Iasi	1835
Densuşianu N.	Dacia Preistorică	Bucuresti	1913
Hurmuzaki E.	Doc. priv. la ist. Rom. ab a. 1199 (21 vol.)	Bucuresti	1886—1942
Ionescu Gion	Istoria Bucureşcilor	Bucuresti	1899
Iorga Nicolae	42 titluri (stud. ist.) anii 1920—38		
Kogâlniceanu M.	Cronicele Rom. sau Letopiseţele Mold. şi Vlah.	Bucuresti	1872
Năsturei P. V.	Stema României (Studiu heraldic)	Bucuresti	1892
Odobescu Al.	Tes. de la Petroasa	Paris	1899
Pârvan V.	4 titluri între anii 1916—37		
Panaitescu P. P.	10 titluri pâna la 1937		
Papiu Ilarian	Ist. Rom. din Dacia Sup.	Viena	1852
Papiu Ilarian	Tes. de Mon. Ist. ale Românilor	Bucuresti	1863
Petriceicu Hasdeu	Ionu Vodă cellu Cumplitu	Bucuresti	1865
Petriceicu Hasdeu	Cronica lui Zilot Românul	Bucureşti	1884

În definitiv, când un cetăţean român găsit la vamă cu o pagină tipărită înnainte de „eliberare" este reţinut de organe, adica înfundă puşcăria, — mai putem cere socoteală aceluiaşi stat „idepedent" şi stăpân pe soartă, că-şi spulberă prin instituţii special zămislite (Cartimex spre exemplu), istoria şi valorile, în cele patru vânturi, de dragul dolarilor?

Cazul 3.

Din menajeria circului instalat la noi, cam cu un pătrar de veac în urmă, lipsi, pentru prestigiul dresorului, rîsul, mai ales când fiecare ştim că printre atâţia am avut unul de frunte. Însă pentru a putea fi prezentat publicului în panopticul literaturii „noastre" şi pentru a nu sgâria la manevrare, i s'a retezat puţintel din agresivitate... Intervenţia părea cu atât mai necesară, cu cât el — şi cu toţii aţi ghicit că-i vorba de Păstorel; a ştiut de ce şi cine trebuia să râdă bine şi mai ales cum.

Dar râsul ştim cu toţii e greu să-l îmblânzeşti. De aceea temeritatea încercării de a te atinge de el, s'a arătat mai periculoasă decât în întâmplarea în care cei doi vrând să disimuleze cadavrul unui mort, încearcă să-l scurteze. Dar de fiecare dată mortul în loc să scadă, creşte... Tot aşa şi râsul lui Păstorel.

Reproducem în continuare două texte după ediţia originală **Tămâie şi otravă,** „Cultura naţională", Bucureşti, 1935, vol. 2 p. 176—178, care lipsesc din retipărirea: Al. O. Teodoreanu, Versuri, editura „Minerva" Bucureşti, 1972, cu o notă asupra ediţiei de Ilie Dan.

MĂGARII ŞI LIBERTATEA

Măgarii odată sfat ţineau în turmă.
Au vorbit cei tineri mai întâi; pe urmă,
Lovind cu piciorul de trei ori pământul,
A făcut tăcere şi-a luat cuvântul
Un bătrân. Cu toţii smeriţi ascultau,
Căci, pe cât se spune, printre dânşii n'au
Avut niciodată în împărăţie
Un măgar ca dânsul mai de măgărie.
In faţa-i nici unul nu crâcnea măcar:
Era cel mai tare şi mare măgar.

*

„Fraţi", (le zise dânsul potrivindu-şi glasul),
„Libertăţii noastre cred că-i sună ceasul."
„Pentru vecinicie vechi regim, dispari!"
„Căci la vremuri nouă, vrem şi noi măgari!"
„Ierarhie? Lege? Le vom face scrob!"
„Deacuma nici unul nu mai fie rob!"
„Să nu ne mai pese de păstor şi nici"
„De stăpân şi bice: suntem bolşevici!"
„Clipa mântuirii de când o aştept!"

*

„Omul e despotic, barbar şi nedrept:"
„In puf îşi răsfaţă javra lui de fox"
„Şi noi stăm în iesle! Nu-i un paradox?"

„Nu-i o nedreptate din cele mai crude?"
„Dar cine ne ştie şi cine ne-aude?"
„De mâncăm bătae, de trăim sau ba,"
„Ce le pasă celor dela S. P. A.?"
„Pentru comitetul plin de putregaiuri"
„Suntem o insultă şi-un pretext de ceaiuri"
„Răcni revoltatul din adâncul guşii:"

(urmare în pag. 4)

Nicu Moftangiul

De Nicu Ceaușescu, căci despre el este vorba, eu am auzit întâia oară pe vremea campaniei aprige, inițiată „de sus", în vederea colectivizării totale a agriculturii.

Dacă îmi amintesc bine, la vremea aceea Nicu Ceaușescu a fost activist în cadrul CC.PMR., ca responsabil cu problema tineretului comunist. Ca atare, a fost trimis și el pe teren în ținutul său natal, unde, după cum se presupunea, va fi având „priză în mase", ca să-i convingă pe săteni a trece la forma de proprietate „superioară"; adică să se lipsească de pământul lor avut de la moși-strămoși, cedându-l statului și partidului comunist.

Zelos în propagarea, recte în impunerea „liniei partidului", Nicu nu i-a cruțat de „binefacerile" colhozului nici pe ai săi, cei mai apropiați, din Scornicești. Miza, de data aceasta, pe concursul rudelor. Dar, auzisem noi, aceștia la rîndul lor nu l-au scutit pe el de ocările cuvenite unuia care vine să le promită marea cu sarea. Însuși tatăl lui Nicu Ceaușescu, un țăran dârz și „înfipt", cu buzele strânse, decum a auzit cu ce fel de „muncă de lămurire" îi vine acasă odrasla aceasta, de mult dezrădăcinată din sat, l-a luat la goană cu furca, atingându-l chiar și alungându-l afară din curte. Auzi, fiul acesta are să-l învețe pe el cum să-și dea pămîntul pe mâinile nepricopsiților!

Nicu nu a disperat însă. Știa el că de partea luj stă puterea „convingătoare" a CC.-lui. Apoi, o asemenea dificultate întâmpinată în munca de agitație cu „reacțiunea" îl recomanda pe el și mai mult în ochii partidului.

Povestirea despre această întâmplare s-a auzit la vremea respectivă și nu este vorba că ar fi fost pusă în circulație mai tîrziu, când Nicu a apărut pe ecranul cel lat cu alte isprăvi, mai de seamă. După niște ani, în vremea de mai încoace, când a văzut cât de mare a ajuns Nicu acesta al lui, bătrînul cel arțăgos din Scornicești își va fi zis: ia, ietee, că și pe calea lui Nicu se poate ajunge la mai multe părale și la o pâne mai bună! Desigur, în felul său, bătrânul scornicean rămâne simpatic și de această dată, așa cum a fost prima oară, cum va fi apoi și la sfârșitul vieții sale, când a lăsat cu limbă de moarte ca la înmormântarea lui să i se facă slujbă cu preot.

Pentru a doua oară am auzit eu de Nicu Ceaușescu pe chestia unui moft nemăsurat al lui, dat pe față în legătură cu vila ce i se construia la Sinaia (sau la Bușteni) pe spesele CC.-ului. Făcând o inspecție la fața locului într-o fază foarte avansată a lucrărilor, lui Nicu nu i-a plăcut clădirea și pe loc a dispus demolarea ei până la temelie și ridicarea alteia, în deplină conformitate cu moftul lui tardiv. Cît costă moftul, se vede treaba că nu-l interesa pe Nicu. Plătește CC.PMR., din banii poporului! Tocmai acest fapt îi scandaliza pe oameni și pe acest motiv se auzeau comentariile.

Să fi fost oare aceasta adevărat? De ce nu, de vreme ce același Nicu, ajuns între timp ceea ce este astăzi, i-a pus în mare încurcătură și pe arhitecții noii clădiri a Teatrului Național din București, cerându-le să dărâme edificiul pentru că nu este pe gustul lui și s'o ia dela început! Numai că, edificiul fiind de data aceasta prea masiv și plasat în centrul capitalei, moftul mai greu se putea împlini. Așa că lucrurile au stat pe loc multă vreme, până ce s'a domolit moftangiul. Despre aceste chestiuni se vorbea cu insistență prin București.

Să fi fost oare chiar așa? De ce nu, de vreme ce pe malul lacului Floreasca, acolo unde oamenii muncii mergeau liber la aer, a apărut, tot din inițiativa priceputului arhitect Nicu, o vilă luxoasă destinată exclusiv celor de la CC., recte lui Nicu. O puteai contempla numai de la distanță apreciabilă, locul fiind acum închis strașnic cu gard de sârmă. Calitatea edificiului acestuia puteai să o ghicești privind doar în treacăt, cu prudență, cabina milițianului-portar, vizibilă dinspre aleea din oraș. Aceasta avea pereții dați în exterior cu mozaic în culorile vernil și violet. În occident, vezi asemenea mozaic la foarte multe complexe de locuințe pentru cetățeni. La București însă îl puteai vedea numai la locul amintit, datorită moftului lui Nicu și drept un privilegiu al lui.

Căci, în peregrinările sale turistice prin lume, Nicu adună tot felul de mostre și deîndată ce se întoarce acasă, dispune ca să se aplice și acolo „inovațiile": ce e lux și confort — pentru el și pentru adepți; ce e angarie și corvoadă — pentru popor. Nicu face din țară un mozaic, în culori sumbre, de tot felul de împrumuturi, bune-rele, socotite-nesocotite.

Însăși călătoriile lui cu tam-tamuri, cu mesaje și mitinguri la plecare și la întoarcere acasă, ca și primirile zilnice de tot felul de soli din străinătate, cu pozări obligatorii pentru jurnalele de cinematograf, sunt o pură imitație a exemplului și a procedeului lui Tito.

Apoi, Nicu mai spiculește inspirații și din istorie. Bunăoară, decum a aflat (de la Constantin Daicoviciu) că pe teritoriul României au existat cândva niște Daci, care au făcut așa și pe dincolo, Nicu a și dispus să i se organizeze de la Dunăre o primire festivă cu oameni înbrăcați după chipul Dacilor și Geților. E moftul lui Nicu și . . . asta e zisa „vizită de lucru", cum se numesc turneele în presa casei.

Se pare că Nicu Moftangiul nu ignorează nici procedeele regelui Carol II. Pe acestea, el le învață tocmai din materialele istoricilor de partid care cercetează asiduu și „demască" manevrele la care a recurs odinioară Carol II pentru a-și făuri și menține dictatura. Nicu pare a gândi însă: Iete-tee, că bine a făcut Carol aăla și de ce nu s'ar putea împrumuta câte ceva și de la el? Căci, manevrele și metodele din trecut, reeditate, au astăzi „un alt conținut".

Și așa: îl vezi pe Niculae cum, în conformitate cu învățăturile ce le oferă experiența de pretutindeni — și din stînga și din dreapta — el mișcă azi cu un deget, mâine cu un altul; colea face o mișcare de pion, colo alta; astăzi înlocuiește pe ăsta, mâine pe ăla — după cum s'au grăbit zeloșii să se evidențieze și lui asta să-i displacă.

A treia oară auzii eu de Nicu și de ultimul moft al lui mai de soi zilele trecute, aflându-mă acum departe de țara stăpânită de el și în care la toate restaurantele este afișată interdicția: „Cântatul e interzis!" Aflai adică, cum lui Nicu iarăși nu i-a plăcut un edificiu, de data aceasta edificiul organizatoric al CC.PCR. și al cârmuirii supreme în stat și că, drept urmare, într-o sfântă zi de Marți, a zis el să se dărâme acel adificiu și să se ia totul de la început. Cu gustul lui de „arhitect specializat", a dat Nicu poruncă pe loc ca „vila" ce nu-i plăcea de data aceasta, să aibă un acoperiș ascuțit, iar ascuțișul și vârful să fie el — Nicu. Pe semne, i s-a părut lui de acum anacronic principiul conducerii „colective" în stat, atât de mult popularizată odinioară drept „cea mai democratică" formă de guvernământ; una care scutește de surprizele cultului personalității și de abuzurile ce le generează acesta. Și a zis acum dumnealui — tovaroșul — ca el însuși să fie nemijlocitul „Președinte al R. S. România" (primul în istorie!) și . . . s'a făcut! Așa . . . fără-tu niscaiva alegeri, fără-tu vreo consultare a poporului. „Samoderjeț" — singurstăpânitor-la „Zemblîe Vlahiîscoie". Oare nu fuseseră tot astfel și voievozii în vechime? Or, noi respectăm tradițiile! În definitiv, ce are a face . . . A mai deschis careva pliscul să zică ceva împotriva celor ce tot drege Nicu, decât numai „nelămuritul" ăla de taică-su, Andruță, când l-a suduit și l-a luat la trei-păzește cu furca, atunci, cândva . . . Aaa: s'a mai găsit, cică, al de Ion Maurer, ăla al din „garda veche și depășită", să îngâne că ar fi așa și pe dincolo și că nu ar fi prea bine . . . Dar, cu aia — ați văzut! — el și-a trăit traiul și și-a mâncat mălaiul; că a dispărut de pe orice listă de dregători ai „samoderjețu"-lui.

Te pui, tu, cu Moftangiul!

Dar, ce: cuiele la pingea nu le bați tot așa, unul câte unul, până ce rotunjești șirul lor și pingeaua . . . nu zice nimic! Apoi, o pui sub talpă și o calci și ea tace, nu zice mâlc; că e pingea, ne-Nicule! Ba, dacă e să zică ceva, aceasta se cuvine a fi numai „merci!" pentru că meșteșugarul a cârpit-o și a fixat-o bine în cuie.

Fața pantofului, mai bine lustruită acum de către priceputul cizmar — e drept, tot cu văpsea neagră — Moftangiul o va arăta cu și mai multă mândrie pe unde va merge în musafirlâc. Doar e președinte de republică acuș și nu, ca până mai ieri-alaltăieri, președinte de oarecare consiliu de stat.

Ghici, acuma, dacă peste un an-doi îi vine sau nu lui Nicu Moftul cel Mare de a se proclama președinte de țară pe viață? Exemplul „concret" nu este departe; doar e aclîa, în vecini, peste Dunăre! Și Niculae, cum e receptiv la idei și exemple . . . Iar Elena, de pildă, de ce n-ar fi „aleasă" vicepreședintă? Exemplul nu lipsește: e colo peste Ocean, într-o țară unde fusese perechea prezidențială RSR-istă în vizită, mai deunăzi. Și . . . cum unii se pricep la mimetizări . . .

Eu aștept, deci, să aud și pentru a patra oară despre vreo ispravă deosebită a lui Nicu Moftangiul. Asta . . . mă gândesc: dacă nu va apărea cumva vreunul sau vreunii cu furca, poftind pocitania afară din obor, cum făcuse un țăran bătrân prin Scornicești, la timpul său. Și cum de asemenea a blestemat femeia aceea care, purtându-și copilul în brațe, s'a pus de-a curmezișul mașinii puternicului Moftangiu, plângându-i-se că așa stă în stradă și nu i se rapartizează locuință. A blestemat, înlăcrimată, din cauza răspunsului aspru, primit pe loc: să-și pună, cică, banii la bătaie, să se mai împrumute și la stat și să-și facă locuință! (Până atunci, crește și copilul grijit de ploaie și zăpadă, ca pruncul Meșterului Manole!)

Te pui tu cu . . . Cel Tare! El, care zise în cuvîntarea sa din 28 martie, când se făcu președinte de RSR., că, de acum înainte, o sarcină de seamă este aceea „de a acorda atenție întăririi organelor de stat, **ale Ministerului de interne și Justiției . . .**"

Păzea! Că te lovesc! **S. G.**

Numărul acesta apare datorită ajutorului primit din partea a douăzeci și șase de compatrioți din Germania, în majoritate oameni ale căror resurse materiale sunt foarte modeste.

Ei au dreptul la recunoștința noastră, precum și la recunoștința tuturor acelora care primesc ziarul și care doresc ca el să nu dispară.

Pentru moment avem de luptat încă cu mari greutăți.

Începând din noembrie/decembrie 1974, vom fi în măsură să înlăturăm toate greutățile cărora trebue să le facem astăzi față.

Până atunci însă vom avea nevoie de permanent ajutor, anume din partea celor ce vor să mai primească ziarul. Gratuit nu-l mai putem trimite nimănui.

Totul s'a scumpit: hârtie, tipar, zincografie și mai ales cheltuielile de expediție. Trebue să se țină seama că, începând dela 1 iulie 1974, doar timbrele poștale ne costă peste 2000 de mărci la fiecare număr.

Pentru a putea face față viitoarelor 4—5 luni de zile, pentru a putea trece cu bine și această ultimă perioadă, apelăm din nou la toți cei cu inimă românească și îi rugăm:

- **să trimită fiecare după puteri o contribuție suplimentară, cel mai târziu până la 15 august;**
- **să întreprindă fiecare o acțiune pentru câștigare de noi abonați.**

STINDARDUL luptă pentru libertatea poporului român și pentru libertatea celorlalte popoare europene care, prin trădari și retrageri succesive din anumită parte occidentală, cu deosebire din partea americană, au fost abandonate și condamnate să îndure jugul celei mai cumplite tiranii din toate câte a cunoscut istoria.

Naționalismul nostru este românesc și european în același timp. Suntem solidari cu toți acei care opun rezistență hotărîtă penetrației bolșevice în lumea încă liberă și care demască totdeodată conspirația sovieto-capitalistnă și planurile ei de hegemonie la scară planetară.

Poziția noastră este clară și tot atât de clare sunt și opțiunile, preferințele și simpatiile noastre. Nu suntem totuși înfeudați nimănui. Ne apărăm cu îndârjire independența și nu facem politică de partid, ci politica neamului românesc și aceea a unității europene.

STINDARDUL este organul de luptă al tuturor Românilor, al acelor Români care n'au uitat de unde au plecat și nici ce au lăsat în urmă.

El nu trebue lăsat să se scufunde, tocmai acum când este atât de aproape de țărmul izbăvitor.

Ajutați-l! Determinați și pe alții să-l ajute!

*

Atenție!
Noua adresă a băncii noastre din München:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 22
Odeonsplatz 18 (Annast-Haus)

Pentru fiecare sumă de bani trimisă pentru ziar rugăm a se face și mențiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2277

Abonații din Franța sunt rugați să trimită costul abonamentului și contribuțiile suplimentare la

C. C. P. — PARIS — 12 243 35
Madame F. Gallet
1, Square des Aliscamps
75016-PARIS

Greva foamei la ordinea zilei

În ciuda numelui pe care-l poartă, refugiatul Mihai Fazecaș este român neaoș. În 1971 a fost trimis să lucreze în Germania, în cadrul întreprinderii reseriste ARCOM, lăsând ca zălog, la Timișoara, soția și copilul. După cum se știe, muncitorii dela șantierele ARCOM sunt siliți să lucreze ca sclavii, aflându-se permanent sub controlul politrucilor securiști. Pe de altă parte, constatând la fața locului care este nivelul de viață al muncitorilor și care sunt conditiile de lucru în țările „capitaliste", Mihai Fazecaș s'a hotărît s'o termine cu regimul de silnicie al comuniștilor. Cum auzise însă că prezentarea la autoritățile germane ar fi legată de anumite riscuri, riscuri rezultând din raporturile de colaborare dintre guvernul dela Bonn și regimul dela București, Mihai Fazecaș a trecut clandestin în Suedia și s'a prezentat autorităților suedeze, anume în martie 1973. Suedezii i-au acordat azilul politic și dreptul de lucru, fiind angajat imediat la o întreprindere din Höganäs.

În deplin acord cu soția, Mihai Fazecaș a scris ambasadei reseriste din Stockholm, cerând să i se dea posibilitatea să-și aducă familia în Suedia. De-acolo i s'a dat răspunsul stereotip: „rezolvarea situației juridice" prin primirea unui pașaport de „român stabilit în străinătate", sau renunțarea la cetățenia română. Conștient fiind că **obținerea azilului politic implică ruperea oricărei legături cu autoritățile sau cu reprezentanțele țării de origină,** fapt de care anumiți „refugiați" de ocazie, porniți pe pricopseală, obișnuiesc să nu țină seama, Mihai Fazecaș le-a comunicat prin telefon celor dela ambasadă că nici prin gând nu-i trece să accepte asemenea propunere. Ca atare, începând din ziua de 22 mai 1974 s'a instalat în fața ambasadei din Stockholm și a declarat **greva foamei.** Presa suedeză s'a ocupat de acest caz, ziarul „Expressen" menționând și comportarea secretarului de ambasadă (ofițer de securitate) **Ion Pavel** care a declarat că „Fazecaș poate sta și un an de zile în greva foamei și tot nu va primi soția și copilul." Vom vedea!

Un alt refugiat român din Suedia, Titus Bara, care și el declarase greva foamei pentru a obține aducerea în Suedia a soției și a doi copii, după ce a făcut 36 de cerei, scriind până și lui Nixon, a reușit în cele din urmă, dar după 4 ani de așteptare . . . Comentând faptul, ziarul suedez „Quallposten" a publicat un articol foarte percutant la adresa pretinsului „umanism" socialist.

Informații

◆ **Asociația Culturală Română din Hamilton** (Canada) a comemorat Duminecă 21 martie 1974 la „Câmpul Românesc", printr'o impunătoare manifestație care s'a bucurat de o mare participare, **Unirea Basarabiei cu România.** Totul a fost la înălțime, începând cu foarte sugestivele invitații lansate cu această ocazie.

Dealtfel, Asociația Culturală Română din Hamilton desfășoară o permanentă și lăudabilă activitate, editând chiar și cărți în limba română printre care cităm și volumul de schițe și nuvele a domnului Nicolae Novac, volum care poartă titlul „Cetăți sfărâmate".

Credem că nu greșim când spunem că avântul ce însuflețește activitatea acestei asociații se datorește în bună parte energiei de care dau dovadă doi compatrioți din echipa ei de conducere: domnul George Bălașu și camaradul nostru Tudor Murgoci.

◆ **La Melbourne** (Victoria, Australia) deși o asociație românească legal constituită nu există încă, se remarcă activitatea din ce în ce mai eficientă a unui grup de compatrioți. Astfel acest grup a comemorat ziua de **ZECE MAI,** ziua Independenței și a fost prezent și la marșul de protest organizat de Consiliul Națiunilor Captive din Victoria, Duminecă 12 mai 1974, marș care s'a încheiat printr'o mare adunare la care au luat cuvântul și senatorii australieni McManus, Greenwood și Hannan. O bună parte din membrii delegației românești la această manifestație au apărut în costume naționale, steagul românesc fiind purtat de domnul Gheorghe A. Stan. Printre ceilalți compatrioți care au contribuit la reușita acestei manifestații, o mențiune deosebită se cuvine domnilor: Gheorghe Șerbănescu, Simion Moldovan și Ioan Nasea.

„NOTE"

(urmare din pag. 3)

„Au ajuns măgarii mai tembeli ca Rușii!"

Și spre-a da o pildă, insuși oratorul
Svârli din copită, omorând păstorul.
Atunci, în urale, tribul urechet
Isbucni, făcându-l șef de soviet.

Stăpânul, argații, veniră la rând,
I-au ucis măgarii pe toți, până când
Nemaifiind oameni în acest infern,
Au ajuns să vie dânșii la guvern.

Toate cale-vale au mers până n' iarnă.
Dar când începură fulgii albi să cearnă
Frigul și tristeța pe satul pustiu,
Un măgar mai tânăr zise: „Bine, știu
„Că-i frumos regimul libertății, dar
„Observ că ovăzul ni se dă mai rar.
„Aveam înainte fân, de toate cele,
„Iar acum nici pae n'ai fără cartele."
„De ce să ucideți sluga și stăpânul,"
„Când nu știe nimeni să cosească fânul?"
„Nu erau comisii de-aprovizionare"
„Nici măgari miniștri, dar era mâncare!"
N'avu timp sărmanul să sfârșească! Șeful
A și dat poruncă, vrând să-i tae cheful
De-a vorbi, să fie ucis veneticul,
Motivând sentința: pact cu inamicul.
Și spre siguranță, ca să-și ție gura
Și ceilalți supușii, introną cenzura;
Iar pentru aceia ce-or avea 'ndăsneală
Atacând guvernul, Curtea marțială.

Poate ghilotina și cu pușcăria
„Să vă mai deprindă cu democrația",
„Le explica șeful, foarte încântat"
Ca 'ntrodus regimul cel mai democrat.

Dar fânul și orzul fiind tot mai rari
A pierit de foame țara de măgari.
Și în fața bietei turme decedate
A murit și șeful . . .

Dulce libertate.

MORALĂ

Auzii povestea nu țin minte când,
Cum am cumpărat-o, tot așa o vând,
De morală însă nu mă întrebați
Să v'o tălmăcească domnii democrați.

CRITERII

Trecut-a peste dobitoace
Răsboiul cu măceluri crunte
Și dela broasca din băltoace
Până la pajura din munte,

S'au fost luptat cumplit eroii
Pierind cei buni și mici și mari,
Că teferi au scăpat doar boii
Ș'o bună parte din măgari.

De pace cum veni poruncă,
Privighetoarea din stejar,
Anunță c'o să-și dee iar
Concertul la Mircești în luncă.

Măgarii toți au protestat,
Zicând: mai cântă'n colivie,
Acuma e democrație,
Noi n'avem dreptul la cântat?

Ce s'o mai lungim, când e vorba de măgari și libertate, criteriile selective sunt evidente pentru bipezi.

G. Badea-Lătucanu

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

◆ **Peste 1500 de arestări în Dolj și în Mehedinți.** — Muncitorii dela uzinele „Electroputere" din Craiova au răbdat cât au răbdat, dar în cele din urmă n'au mai putut suporta nici condițiile în care erau siliți să lucreze, nici proasta salarizare, nici controlul politrucilor și nici ședintele de îndoctrinare. Într'o bună zi, cam în jurul lui 15 mai 1974, s'au răzvrătit, refuzând să intre în halele de producție. Au rupt apoi ziare de perete, lozinci, afișe de propagandă și portretul „celui mai iubit fiu al poporului român" și au ghiontit zdravăn pe activiștii care au încercat să intervină. În fața porții principale au pus pe foc „Scînteia" și alte produse tipografice ale partidului... Pentru a preîntâmpina eventuale contaminări, celelalte întreprinderi industriale din oraș au fost încercuite de trupă.

Auzind de cele ce se întâmplau la Craiova, locuitorii mai multor sate din județul Dolj (Sărbătoarea, Brabova, Gogoșu, Rocșoreni, Călărețu și altele) au început să-și manifeste și ei nemulțumirea cam tot în același fel. Luând caracterul unei adevărate rebeliuni, acțiunea pornită dela Craiova s'a întins și asupra județului Mehedinți, **ea luând forme foarte grave la Malovăț, la 20 km nord-est de Turnu Severin. La Malovăț, precum și la Husnicioara au avut loc ciocniri între milițieni și țaranii răzvrătiți.**

Întregul aparat de partid a fost mobilizat și pus în stare de alarmă. Unități speciale M. A. I. au împânzit localitățile în fierbere, procedând la arestări în masă. La Craiova se vorbește că au fost arestate peste 1500 persoane, muncitori, țărani, chiar și copilandri de 14 și de 15 ani... La adăpostul unui gigantic dispozitiv de pază și protecție, Ceaușescu a întreprins un turneu fulger în regiune, încercând să potolească spiritele cu aceleași și aceleași promisiuni că „lucrurile se vor îndrepta" și că „se vor lua măsuri"...

În lumea aceasta care se pretinde a fi liberă, nici o agenție de presă și nici un post de radio n'au suflat o vorbă despre această nouă tragedie românească, deși reprezentanții unor ziare străine au fost informați din timp despre cele petrecute la Craiova și în satele din județele Dolj și Mehedinți.

◆ **Pe locul doi.** — Sărbătorit, decorat și ridicat în slăvi la împlinirea vârstei de 70 de ani, Emil Bodnăraș, fost ofițer activ de artilerie (al doilea în promoția 1926, al cărui șef a fost Porumbaru Mihail), fost curier al Kominternului și permanent spion sovietic, ocupă, pentru moment, locul doi în ierarhia vârfurilor de partid, fiind citat ca atare chiar înaintea coanei Lenuța.

◆ **Telegrama lui Salvatore Dali.** — După ce s'a proclamat președinte de republică și s'a pozat cu eșarfă în diagonală și sceptru-buzdugan, Ceaușescu a primit telegrame de felicitare dela șefii de state și de guverne, obligați prin protocol să facă acest lucru. Văzându-l pozat cu sceptru, suprarealistul spaniol Salvatore Dali i-a trimis și el o telegramă de felicitare lui Ceaușescu, telegramă cu următorul conținut: „Prețuiesc foarte mult istoricul act al Domniei Voastre de instituire a sceptrului prezidențial." Activistul de serviciu la cenzură n'a sesizat șolticăria originalului Salvatore Dali, telegrama cu pricina apărând la loc de cinste în „Scînteia". Mai reușită farsă, nici că se putea.

◆ **Literatura religioasă,** potrivit unor recente ordine, este confiscată la toate punctele de frontieră. Toți cei care au fost în România în ultima vreme ne-au confirmat acest lucru. Concomitent cu această măsură, propaganda antireligioasă a fost intensificată pe tot cuprinsul țării. Aceasta nu-l împiedecă însă pe „Mitropolitul" Nicolae dela Sibiu să-i oblige pe preoți să rostească la fiecare slujbă religioasă „în duh de rugăciune" formula de mai jos:

„Primului Președinte al Republicii Socialiste România, dă-i, Doamne, zile îndelungate, sănătate, pace, întru toate bună sporire și-l păzește pe **Dînsul** întru mulți și feriociți ani, spre propășirea Patriei noastre scumpe și pentru biruința păcii și colaborării între popoare!" Bieții preoții...

◆ **Oul de aur!** Geo Bogza face „Cosmogonie" din scurt condei și, visând și vizând, spune: „O găină care a ouat un singur ou, dar de aur, poate să cotcodăcească tot restul vieții..."

Luându-ne după contextul în care apare această tabletă (în „Contemporanul"), nu ne dăm seama totuși, dacă „oul de aur" vrea să fie „opera" Secretarului General și a partidului său, sau el vrea să simbolizeze „aurul Bărăganului" (grâul), care ar trebui să rezulte din măsurile stabilite recent de Ceaușescu în vederea realizării saltului, visat de un sfert de veac, în agricultură; printre altele, orășenii vor fi trimiși la muncă în agricultură. În orice caz, „oul de aur" al lui G. Bogza este plasat pe aci pe... undeva, după cum și multe alte schițe ale sale sânt legate de momente „marcante" ale evoluției interne în RSR.

(E o modă, acum, a auri totul: „fonetică de aur", „trupul de aur" — Rom. lit., 9/1974, p. 6 și 16)

Noi, mai greu pricepem această „Cosmogonie". Atâta știm, cu certitudine, că: niciodată, nicio găină n'a făcut ou de aur; nici măcar acea unică, declarată „găină fruntașe pe URSS", cândva între cele două războaie mondiale!

Găina, aceea autentică, se mulțumeșțe să cotcodăcească numai cu bun rost, atunci când și-a depus oul ei cel „tradițional". O face fără să ceară cuiva „dreptul", numai după împlinirea faptei.

Doar diriguitorii comuniști obișnuiesc să cotcodăcească cu mult înainte de a face vreun „ou", vestind intenții, planuri, făgăduieli. Ba, mai și clocind pe **cuibarî** gol, fără de **ouaă,** ei au scos, printre altele: 6 zile de muncă de „folos obștesc" anual, pe cap de locuitor — exact ca pe vremea când clăcașii erau ai boierilor — și 300 de lei extra-bir anual, pe cap de familie — exact ca în vremea aplicării zeciuielii sau a gloabei pentru coșul de fum. Și... multe altele. Acum, angaralele clăcașilor față de stăpâni cresc, tinzând să urce la 12 și la 14 zile de lucru obligatorii pe an; de data aceasta necondiționat și nu pe bază de tocmeală, cum totuși o puteau face odinioară sătenii cu boierul stăpân. Și... multe altele de felul acesta, care nici nu pot rezista comparației cu epoca feudală și capitalistă, sigmatizate zilnic de stăpânii cei noi drept „depășite".

Dar, oricât s'ar sfeterisi această nouă „legiuire a lui Caragea", chiar și un Regulament Organic nou de s'ar așeza în țară, oul de aur tot nu va pica de nicăieri, cum îl visează — deja făcut — G. Bogza. Iar la ordinea zilei este problema cealaltă, mai prozaică, însă vitală: câte ouă din cele cu coaje albă va putea să aibă Rumânul?

◆ **Ce spun cifrele.** Ziarista suedeză Ola Mårtensson a călătorit prin țările din răsăritul Europei și a făcut niște constatări edificatoare în ceea ce privește standardul de viață de acolo. (Sydsvenska dagbladet, 10 fartie 1974, p. 6).

Cu un salar mediu lunar:

un Cehoslovac poate cumpăra o jumătate de televizor sau 300 kgr. zahar.

un Polonez poate cumpăra mai puțin de o jumătate de televizor sau 290 kgr. zahăr;

un Ungur poate cumpăra și mai puțin din jumătatea de televizor a polonezului sau 240 kgr. zahăr;

un Bulgar poate cumpăra a treia parte din televizor sau 186 kgr. zahăr.

un Român poate cumpăra abia-abia o jumătate de televizor sau **181** (!) kgr. zahăr.

Apoi: în 1971 s-au vândut în Cehoslovacia un număr dublu de mașini de spălat rufe decât în Bulgaria, **de patru ori** mai multe decât în România, cu un sfert mai mult decât în RDG., Polonia și Ungaria.

Cifrele „vorbește", tovarășilor! RSR.-ul e pe locul de frunte, pornind de jos!

Ziarista suedeză a fost de asemenea izbită de fenomenul zisei „libertăți" a scrisului și a presei în țările comuniste vizitate. Ea constată că toți ziariștii din România sînt socotiți funcționari ai partidului comunist, cu obligații „profesionale" față de acesta și cu privilegii printre ceilalți cetățeni. În RSR este de neînchipuit ca un redactor șef de ziar sau de publicație periodică să nu fie membru al partidului comunist, cum se întîmplă ca totuși să existe cazuri, de pildă, în Polonia. „Radio nu aparține numai statului, ci el este totodată organul oficial al partidului comunist". (Sydsvenska dagbladet, 15/III., p. 7).

Un organ de cenzură oficial pentru presă nu există, arată mai departe O. Martansson că i s-a afirmat pretutindeni. Dar, un ziarist român i-a mărturisit confidențial că „funcționează autocenzura, care e mai gravă decît cenzura însăși".

Noi avem de precizat aci, că, dacă existența unei instituții de cenzură întradevăr n'a fost nicăieri declarată, ea există totuși — oficial. Cartierul ei general este plasat în cadrul Secției de agitație și propagandă a CC.PCR. Mergînd pe scară organizatorică în jos, ea își are peste tot acitiviștii, în aceleași secții. Cenzura, controlul puterii oculte, a reușit să bage frica în mânuitorii de condei, încît aceștia și-au format instinctul prudenței, se conformează „liniei" dintru început prin amintita autocenzură.

Orientarea generală în tot ce se scrie, în țările din răsăritul Europei, este spre aplicarea și propagarea liniei partidului comunist, îndeplinirea sarcinilor trasate și nimic altceva.

Înmormântarea Generalului Platon Chirnoagă

Deși era zi lucrătoare și deși orașul Stuttgart nu are o poziție centrală în Germania, peste 150 de compatrioți, unii dintre ei veniți dela mari depărtări, au ținut să-l însoțească pe Generalul Chirnoagă pe ultimul său drum, vineri 29 martie 1974, la noul cimitir din Buchrein, cimitir așezat într'o vâlcea străjuită de fagi, de arțari și de mesteacăni, în vecinătatea unei căzărmi, cimitir prezentând o izbitoare asemănare cu acel dela Stary Krim din Crimeea unde se aflau aliniate mii de morminte de ostași români.

Trei preoți, de trei confesiuni diferite (ortodoxă, greco-catolică și romano-catolică), au oficiat slujba înmormântării, iar printre cei care i-au adus un ultim salut s'a aflat și un preot protestant.

Preoții oficianți au fost: Pr. Dr. Florian Müller, fost confesor cu grad de căpitan al Armatei a 3-a române pe timpul campaniei din Rusia, care mulți ani de zile a condus cu pricepere, tact și deplin succes Misiunea Catolică Română din Austria și din Germania; Pr. Protopop Dumitru Em. Popa, fost ofițer combatant, provenit din Vânătorii de Munte care, pe frontul dela Oder și în cadrul Regimentului 1 de Grenadieri al Armatei Naționale Române, a fost decorat cu Crucea de Fer pentru fapte de arme, actual confesor al Românilor ortodocși din Germania și Monseniorul Dr. Vasile Zăpârțan, conducătorul Misiunii Române Unite pentru Românii din Germania.

După oficierea serviciului religios, având în frunte drapelul Asociației Foștilor Combatanți Români din Franța, sicriul fiind încadrat de foști ofițeri români, cortegiul funebru s'a îndreptat spre locul unde urma să aibă loc înhumarea. Pe tot parcursul, gorniști din fosta armată germană, care se postaseră pe o colină dominantă, au făcut să răsune semnale militare.

În jurul mormântului fuseseră frumos rânduite zeci de coroane, majoritatea cu lentă tricoloră, coroane depuse de următoarele asociații și familii: Uniunea Asociațiilor și Instituțiilor Românești din Germania și din Berlinul de Vest (UARG), Institutul Român de Cercetări din Freiburg, Asociația Foștilor Combatanți Români din Franța, Comitetul Român din Freiburg, Camarazii din Germania, Camarazii și prietenii din Germania, Legionarii din Paris, Horia Sima, familiile Comandor Băillă din Stuttgart—Vaihingen, Ing. Mircea Dimitriu, Crețu, Bărăitaru, Wally Heide...

Primul la cuvânt, Părintele Müller a evocat pricipalele etape din cariera militară a Generalului Chirnoagă, subliniid faptul că ilustrul dispărut a fost singurul general român care a continuat să lupte împotriva Sovietelor și după capitularea dela 23 august 1944. Au vorbit apoi: Preotul protestant Albert Kern, în numele locuitorilor din Vainhingen, ultima reședință a defunotului, d. August Zaiser, în numele Germanilor din România, d. Ion Rotaru, în numele Episcopiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală, d. I. V. Emilian, care a rostit emoționante cuvinte de rămas bun în numele ostașilor care au luptat alături de Generalul Chirnoagă la Marea de Azov, în Crimeea și în bătălia pentru Stalingrad și Părintele D. Em. Popa care a rostit rugăciunea de binecuvântere a rămășițelor pământești și a mormântului.

Întreaga ceremonie a fost cât se poate de impresionantă.

Alexandru S. Moraru

(urmare în pag. 5)

lor" pe plan cultural și științific cu străinătatea, de care se face atâta caz în propagandă.

Când totuși li se încuviințează intelectualilor români plecarea în exterior, ei sunt considerați ca „angajați pe frontul ideologic" și, ca atare, sunt supuși în prealabil unei „munci de lămurire" asupra „sarcinilor" ce le revin.

De data aceasta, cu simposionul pe tema CAER--ului, politizarea științei a comportat, neîndoios, niște complicații așa de mari că nu s'a mai dat nici un fel de „lămurire", nici măcar organizatorilor, asupra „impedimentelor neprevăzute" de a participa la simposion.

*

Și-au adus aminte și de **René Fülöp Miller,** să-l laude pentru că s'a născut la Caransebeș și, datorită scrierilor sale, a ilustrat și numele țării lui de baștină. (Tribuna României, nr. 29/1974, p. 13 dă o listă bogată de scrieri ale acestui remarcabil publicist și scriitor.)

Lipsește însă din listă și din comentar tocmai opera cea mai citită odinioară a lui R. F. Miller, anume: **„Turme și păstori".** Au „uitat" s'o menționeze și pe aceasta, nu pentru alta (ca, de pildă: lipsa de spațiu tipografic), ci pentrucă... se găsesc acolo numeroase pagini, departe de a fi elogioase, la adresa lui Lenin și Stalin, precum și a dictaturii bolșevice. Și, vezi, asemenea pagini (dar și altele din carte) sunt prea sugestive într-o direcție defavorabilă regimului comunist.

*

Românii de pretutindeni! În sensul, obișnuit al cuvintului, după cum știm, prin „Românii de pretutindeni" se înțelegeau Românii: din Principate, din Transilvania și Bucovina, cei din Basarabia și de dincolo de Nistru până la Komsomolsk pe Amur și Ussuri în Kamciatka, cei din sudul Dunării (din Bulgaria și Serbia), pe care nici D. Cantemir și nici pașoptiștii nu l-au scăpat din vedere; apoi Aromânii, Românii din Banatul iugoslav, cei din Istria și Timoc și, în sfîrșit aceia câți mai dăinuiesc actualmente în Ungaria și Cehoslovacia căci cei din Silezia și din Bithinia — vizitați în secolul trecut de marele, inimosul T. T. Burada — au dispărut înghițiți de neamurile înconjurătoare. Dar de Fârșeroții din Albania cum de nu-și aduc aminte „maoiștii" lui Nea Nae? În general este vorba, de zonele limitrofe României, populate de mase compacte românești. Masele acestea vorbesc limba română.

Iată însă că, în concepția mult prea îngustată — pe toate liniile — a regimului comunist din România și a savanților săi plini de „dialectică", Românii de pretutindeni sunt: Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Al. Ciorănescu ș. a., risipiți prin lume, se știe din ce motive, și la care se apelează, **acum,** să dea „un prețios sprijin" la „răspândirea culturii românești pe toate meridianele lumii", (Termenul este unul dintre cei recent „oficializați", de care se abuzează atât de mult, în ultima vreme. Fiecare perioadă de întortochială comunistă e cu termenii ei „oficiali"). Această definiție nouă a noțiunii „Românii de pretutindeni", reiese limpede, printre multe altele, dintr-o „lămurire" dată din partea doamnei-tovarășe Zoie Dumitrescu-Bușulenga. (Tribuna României, nr. 32/1974, p. 6).

În treacăt fie spus, „propunerea" Bușulengăi, în calitatea ei de literată și mai ales de activistă politică, sună tardiv, întrucât numiții „români de pretutindeni", fie cei care astăzi fac cu ochiul, contra filodormă, regimului ceaușesc, fie cei care și păstrează în continuare atitudinea de oameni integri, au contribuit, cu mult înaintea apelului, la „răspîndirea culturii românești pe meridianele lumii". Pe atunci însă ei nu numai că n'au fost solicitați (decît de propriul lor imbold), dar au fost urmăriți, insultați.

Este izbitor, că, de la un timp, se face mult caz de faptul că limba română se poate auzi vorbită iarăși în multe puncte ale mapamondului, începînd de la puținele persoane aflate prin Noua Zeelandă sau prin Australia (aici fiind ignorată limba romanească a lui D. Nimigeanu, Bucovineanul cel cu pățania prin lagărele de muncă silnică din Siberia comunistă), până la cele patru familii din Portland-Oregon. O „expansiune" nemaipomenită a limbii românești descoperă acum ceaușiștii, cu cuvântul gata pe buze a spune că aceasta s'ar datora regimului instaurat la 23 august 1944; nu-l spun însă, pentru că e cu două tăișuri.

Sute și sute de mii — ba chiar depășind cu mult cifra milionului de vorbitori din generație în generație ai limbii românești, sălășluitori în afara granițelor actuale ale României, nu intră însă nicidecum în optica lăudăroșilor cunoscători ai geografiei limbii române de la București. In schimb, ei prind cu binoclul lor până și pe câte un cunoscător de limbă română de la... Tokio. Mai mult: se observă insitența de a imprima ideia că limba română „e naturală [doar] teritoriului de la Carpați la Dunăre"!

Pumnul mai sus amintit își joacă rolul și în problema răspândirii limbii române: pe de o parte el determină mistificarea unei realități bine cunoscute sub acest raport, iar pe de altă parte el se desface în ghiare întinse spre intelectualii români aflați în occident spre a-i „cuprinde" în munca de „lămurire" desfășurată de pe pozițiile „noastre", ale regimului comunist adică, asupra „avantajelor" ce le-ar fi aducînd acesta!

De Românii de pretutindeni, aceia de care vorbeam **noi** mai sus, stimabilă Zoie, s'a ocupat și Mihail Eminescu și, aceasta, nu numai în poezia sa „De la Nistru pân'la Tisa / tot românul plânsu-mi-s-a", lucru pe care dumneata îl ocolești în monografia dumitale despre poet! Zi, atunci, și dumneata: face oare să ne înscriem în categoria „românilor de pretutindeni" ai dumitale? **S. G.**

Reacțiuni românești la campania împotriva Episcopului Trifa

Din partea Societății Ortodoxe Române „Sfânta Treime" din Sao Paulo (Rua Maria Stazke, 21) primim spre publicare următoarea

Rezoluție

Societatea Ortodoxă Română „Sfânta Treime" die Sao Paulo, Brazilia.

Luând cunoștință de atacurile deslănțuite de o anumită presă împotriva P. S. Sale Valerian D. Trifa, Episcopul Episcopiei Ortodoxe Române din America, — le respinge cu indignare și desgust.

Consideră această campanie de presă — provocată din afara granițeler Stateler Unite ale Americei — ca făcând parte din vastul plan de conspirație urzit de regimul comunist RSR-ist, și având ca finalitate destrămarea comunităților românești libere anticomuniste de peste hotare, prin dărâmarea instituțiilor lor de căpetenie, religioase și culturale.

Înfierând uneltirile infame ale inamicilor Bisericii lui Cristos, îndreptate împotriva acesteia și a vrednicilor ei slujitori, Societatea Ortodoxă Română „Sfânta Treime" asigură pe P. S. Sa Valerian de întregul ei sprijin, pentru ca să-și poată continua în pace și la adăpost de orice tulburări activitatea sa rodnică și constructivă, desfășurată timp de 22 de ani, ca Episcop al Românilor ortodocși din America.

NB — Originalul acestei rezoluții — votată cu unanimitate — poartă 46 semnături.

Delatfel, raspunzând la campania deslănțuită împotriva Episcopului Trifa, multe alte comunități și asociații românești au votat rezoluții și proteste asemănătoare.

Soljenițîn

Adio, Rusie împuțită,
țară de robi și de stăpâni;
și voi mundire-albastre, adio!
și tu, popor ce te supui!

În stâncile Caucazului, aiurea,
fugind vizirii tăi, voi scăpa poate
de ochii lor a toate văzători,
de-urechile lor a toate pânditoare.

(Lermontov, 1841)

Când se discută cazul lui Soljenițîn și opera sa problema fundamentală ce se pune cred că este aceea dacă el spune sau nu adevărul.

Nu încape îndoială că la mijloc este adevărul și voința hotărîtă a scriitorului de a-i croi drumul spre lumină. Dovadă că „adevărul supără" este, printre altele, ceea ce s-a întâmplat cu el în ultimul timp. Apoi, starea dezvelită de Soljenițîn este cunoscută și mărturisită de milioanele de victime ale „umanismului" comunist.

Locuitorii României au cunoscut de asemenea, în proporțiile teritoriului și numărului lor ca populație, aceleași lagăre de detențiune, de exil și de muncă silnică, în Bărăgan și în alte locuri părăginite. Au văzut și ei multe și multe tragedii zguduitoare, individuale și de familie, au cunoscut urmărirea sălbatecă a luptătorilor de pe front pentru faptul că s'au întors acasă din lagărele americane-aliate, preluate de la Nemți (dar G-li n'au fost spânzurați la Nürnberg pentru că de data aceasta victimele nu erau din categoria celor „aleși": sunt crime și crime, cadavre și cadavre — nu toate au aceeași valoare. Nu e așa La Fontaine?) Astăzi, locuitorii țării noastre îndură aceeași strangulare a libertății cuvântului și a opiniei, îngrădirea dreptului de mișcare și deplasare. Tocmai de aceea, prin vegherea partidului, în RSR nu a fost amintit nicidată numele lui Soljenițîn și nu se suflă nici un cuvânt despre cazul lui, necum să i se traducă în românește vreuna din scrieri. Aceasta, desigur, în primul rând pentru motivul că cititorul român ar găsi acolo prea multe situații identice sau similare cu cele trăite și cunoscute de el în RPR, apoi în RSR.

De fapt, Soljenițîn nu spune o mare noutate. Au spus lucrurilor pe nume mulți alții înaintea lui: începînd cu publicistul (polonez) Ferdinand Ossendowski și terminând cu M. Djilas, Svetlana Aleluieva și Românul bucovinean D. Nimigeanu, scăpați cu toții din iad. Am afirmat-o și noi (cei din jurul „Stindardului") cu mult timp înaintea altora; o spunem acum și o vom spune în continuare, independent de cei amintiți și de alții. Dar, din cauza boalei conformismului politic, glasul nostru s'a făcut mai puțin auzit.

Tăria mărturiei lui Soljenițîn rezidă însă în faptul că ea vine din interiorul, din pântecele unei orânduiri fundamentată și răzimată pe dogmă, pe teroare și, cum mai spusese scriitorul însuși într'o declarație și cum o știm cu toții, pe minciună.

Folosind întocmai limbajul comunist, care se întoarce atât de bine împotriva făuritorilor lui, noi tratăm chestiunea scriitorului și Rus fanatic și slavofil persecutat în felul următor.

Opera lui Soljenițîn demască cu toată vigoarea racilele de totdeauna ale orânduirii comuniste moștenitoarea celei țariste, impusă maselor largi populare cu forța de către o minoritate infimă; în fond de către niște clici pornite pe cruntă teroare și pe carierism cras. Ea smulge fără cruțare masca de pe fața declarativului „umanism" socialist-comunist, noua ipostază a ortodoxiei autocraților de ieri.

Scriitorul, victimă el însuși, ca și milioanele de oameni în numele cărora vorbește și la atitudine, a trântit adevărul în public, în fața opiniei publice mondiale și prin aceasta a smuls „arma criticii de sus" din mâinile teribililor mânuitori ai acesteia, dezorientându-i. În fața unui asemenea for, cum este acela al opiniei publice de pretutindeni, comuniștii trebuie totuși, sunt siliți, să facă doi și trei pași înapoi. Dacă Soljenițîn nu s'ar fi folosit de șansa ivită și n'ar fi avut curajul să răspândească adevărul pe calea cea mai eficientă, aceea a tiparului, adevăr atât de incomod pentru toți comuniștii, mai mult ca sigur că el, militantul temerar, ar fi fost pentru a doua oară azvârlit la... „munca de jos", fără să i se mai știe de urmă.

Opera lui Soljenițîn este prin excelență militantă (dar în limitele rusismului).

Din acuzat, el a știut să devină acuzator al unui regim în totalitatea lui, chiar al unei ideologii cu pretenții la „ecumenicitate". Ideea de a trece de la apărare la acuzare, îi va fi venit scriitorului de la acele laude șablon proferate la adresa oricărui „militant" comunist, cât de mărunt.

Anticipat se puteau prevedea aproape cu precizie calificativele, respectiv etichetările, ce se vor exprima la adresa scriitorului „abătut" de pe linia trasată, „certat cu disciplina" cuvenită scriitorului, ceea ce va să zică cu dictatul partidului comunist-bolșevic. Sunt termenii acela cunoscuți, o gamă, uzatați totdeauna în ședințele obișnuite de partid și de sindicat, când „neînțelegătorul" este luat în primire sub „focul criticii de sus", spunându-i-se că el este: lipsit de nivel (politic), rămas în urmă, obscurantist, greu de lucrat cu el, certat cu principiile „noastre", înțeles cu..., cu urechea aplecată la..., nu întîmplător..., are rămășițe burgheze putrede și retrograde, strecoară în mod dibaci, deviaționist; că își dă arama pe față, aduce apă la moara..., se izolează singur, se lipsește de ajutorul prețios al partidului, este slugă a dușmanului sau însuși e dușman de clasă și dușman al poporului, șovinist, fascist, pune la încercare răbdarea „noastră" etc., etc. Comuniștii atribuie cetățeanului toate intențiile și miș-mașurile pe care le cunosc prea bine din conduita lor proprie. Mai e nevoie să amintim de procesele montate prin care s'a aranjat pierzania chiar și a unora dintre „fiii cei mai credinciosi și mai cinstiți" ai partidului însuși, pentru a se înțelege că cu atât mai ușor se montau și se montează procese „în numele poporului" împotriva zișilor „reacționari„? Toate acestea sunt știute prea bine. Rămâne doar ca, tocmai potrivit sloganului comunist, să nu fie uitate.

Limbajul acesta găunos, mai sus arătat, ca și optica ședințomanilor și a „demascatorilor", este transpus aidoma pe planul problemelor majore, recte și pe scena internațională. Bătaia cu pumnul în masă față de tovi, într-o ședință oarecare de acasă, fusese transpusă de Hrușciov în lovituri, de jenantă celebritate, cu pantoful, administrate pupitrului la sesiunea ONU. Deprinderea este a doua fire a omului și tovul știa că se află în ședință, unde, după practica de la răsărit, „propunerea" înseamnă dictat irevocabil.

La adresa lui Soljenițîn de asemenea sunt folosite „caracterizările" sus arătate, demult răsuflate. Ca atare, ele doar confirmă metoda „încercoată" — și multă vreme cu adevărat absolut eficace — de descalificare politică și morală a omului, chiar și de lichidare fizică a lui, denotând totodată teama de scoaterea la lumină a adevărului. Numai naivii pot da crezare afirmației lui Kosîghin cum că pe el, cică, nu-l interesează cazul lui Soljenițîn. Numai necunoscătorii în materie de inscenări practicate de partidul comunist, cei din statele necomuniste, pot lua în seamă scrisorile din partea „muncitorilor, colhoznicilor și intelectualilor", de așa zisă „condamnare" a lui Soljenițîn și de „solidarizarea" acestora cu izgonirea lui din Rusia. Asemena scrisori — e un clișeu bine cunoscurt tuturor celor ce trăiesc în interiorul unei societăți comuniste — sunt **totdeauna** comandate.

Autoritățile sovietice nu pot dezminți faptele date în vileag de Soljenițîn și, conștienți de zădărnicia unei asemenea „linii", ele nici nu prea încearcă s'o facă. Ele se arată supărate „doar" pentru faptul că sunt reamintite „niște fenomene negative" dezavuate după moartea lui Stalin și că aceasta se face „peste capul" inchiziției comuniste. Pilat s'a spălat **o dată** pe mâini și atunci, vedeți, ce mai vor alde Soljenițîn și alți ca el? Ce mai au ei de criticat?! Numai partidul bolșevic deține monopolul criticii și numai el are dreptul de a reveni asupra „deficiențelor proprii", și asupra „crimelor" sclavagiștilor, feudalilor, capitaliștilor, burghezilor, social-democraților, intelectualilor, artiștilor, țăranilor și ale tuturora, de ieri și de azi, nealiniați cu ei. Păcatele sale nu mai trebuiesc reamintite. Căci, amintindu-le, facem semnalată prezența lor în continuare. Eh! dacă ar avea nițică cultură și putere introspectivă, activiștii ar trebui să se recunoască în „complexul lui Lady Macbeth" care — somnambulic își spăla mereu mâinile: „Mai e miros de sânge — toate parfumurile Arabiei nu vor aromi această mânuță, vai, vai, vai!"

O mare „artă" în combaterea tuturor celor deveniți incomozi prin critică și opunere, măcar și pasivă, este socotită la comuniști punerea adversarilor și a greșiților „pe linie moartă" sau, cum se mai zice, a face ca ei să devină „morți din punct de vedere politic"; de asemenea să li se administreze „moartea civică". Aceasta este o practică foarte întinsă; ea nu este nouă. Sub acest raport, Soljenițîn reprezintă doar unul din nenumăratele cazuri de aplicare a unui asemenea tratament. Cu deosebirea însă că, el nemaiputând fi pus sub sechestru, s'a recurs la un tratament mai dozat, zis „uman" — de a fi izgonit din țara lui.

Îndoctrinații sovietici își freacă acum mâinile cu sentimente de ușurare și bucurie, gândind, pueril — și spunând-o chiar — că metoda aceasta a lor, verificată și „confirmată" în practică, ar fi eficientă și de rândul acesta, precum s'a dovedit a fi de multe ori înainte. „Moartea civică a lui Soljenițîn este legală și justificată" — zice, de ex., Val. Kataev.

Numai că, în miopia lor, împricinații aceștia nu văd deosebirea calitativă netă dintre cazul lui Soljenițîn și alte cazuri din trecut, când bolșevicii s'au descotorosit cu ușurință de adversari.

Prima „moarte civică", de asemenea „legală și justificată", la timpul acela, a dat o viață neașteptat de viguroasă criticii și protestului în care s'a angajat Soljenițîn. Sunt oare prigonitorii siguri că acuma vor scăpa de cuvântul omului eliminat din „ședință"? Se leagănă ei cu speranța că ascuțișul criticii scriitorului opozant s'ar fi tocit sau că se va toci? Așa se pare că nădăjduiesc ei.

Chiar dacă își vor vedea cumva împlinită această dorință arzătoare, propovăduitorii doctrinei knutului nu vor mai scăpa de cuvântul **deja** spus de Soljenițîn. Opera lui, oricum ar fi calificată și oricum ar fi considerată de unii și de alții, a pătruns în conștiința opiniei publice de pretutindeni și rămâne un act deapururi demascator pentru cel mai crunt și anaoronic regim impus oamenilor.

Atât — deocamdată — în ce privește opera lui Solejenițîn ca document veridic al epocii noastre privind ororile țarilor roșii **la ei acasă.**

Căci asupra lui **Soljenițîn față cu românismul** va trebui să revenim; datele problemei se schimbă total.

S. G.

O mistificare: „Samizdat"

Vorbind de treburi literare rusești ziariștii occidentali dovedesc a fi ignoranți, financiar interesați ori înlănțuiți de subtile legături tribale; cei românoizi — bănuiți a fi mai bine informați asupra realităților Răsăritului sunt în plus și gogomani din născare.

De la o vreme, cum pun mâna pe plaivas încep să mestece în gură — ca o pralină — cuvântul magic **Samizdat,** adică „samoe izdatelistvo" deci „editură proprie". Cu alte cuvinte, în Rusia lui Brejnev, circulă pe sub nasul astupat al KGB-ului literatura de opoziție bătută la mașină și trasă la multiplicator.

Nu există text difuzat astfel pentru care să lipsească cel puțin complezența poliției. Iată de ce.

Mai întâi — o lecție elementară de artă grafică. Două mașini de scris identice, de aceași marcă, ieșite din fabrică pe aceeași bandă și date în folosința a două persoane, după șase luni nu vor lăsa pe hârtie aceeași „amprentă". Fiecare are un fel personal de a apăsa pe clape — cu două, patru ori zece degete — care se poate compara cu „rosul" pingelelor: unii preferă tocul, alții vârful, alții talpa. De aici urmează că, peste un timp, cele două mașini vor avea una un **a** „sărit" deasupra liniei, un **m** aplecat, alta un **v** coborît etc. Caracterul textului poate și el influența diferențierea. Pentru un material contabil se vor uza excesiv cifrele care, într'o proză oarecare, vor rămâne neatinse și deci mai apăsate. Un pas mai departe: chiar caracterul autorului se poate deduce dintr'o pagină anonimaă. Un exuberant va face un „consum" mare de semne de exclamație și mirare, inexistente în stilul unui om stăpânit. În primul caz semnele vor apărea altfel decât în al doilea, datorită tratamentului. Mașina de scris a unui „poet" modernist, care nu folosește majuscule ori punctuație va fi o adevărată carte de vizită: tocmai acestea vor ieși în evidența, nefiind folosite. Numeroase alte elemente pot determina individualizarea. Panglica: rezultatul nu e același când se folosesc benzi de bumbac, mătase, nylon, hârtie. Un zgârcit, un om neglijent ori lipsit de mijloace ori trăind într'un colț îndepărtat de provincie va schimba rar panglica și scrisul va fi palid. Un leneș care nu curăță regulat claviatura va lăsa, spre exemplu, un **B** cu o buclă astupată de cerneală. Mai pot interveni și accidente izolate: un **m** pierde un „picior" iar un **g** „burta". În fine se adaogă ticurile personale ca spațierea, sublinierea etc.

De aici rezultă că se poate face grafologie cu rezultate egale în precizie pe o pagină manuscrisă ori dactilografiată. Numai proștii își închipuie că pot rămâne „anonimi" scriind la mașină. Posibilitatea unei coincidențe între două claviaturi este exclusă. Diversificarea este la fel de mare ca cea a amprentelor digitale.

Dar să revenim la Rusia și la Răsăritul comunist. Ca un particular să posede acolo o mașină de scris e un lux de domeniul visului. De procedeele de reproducere nici nu discutăm: a avea un aparat de multiplicat intră în categoria armelor de foc și a permisului de vânătoare. A cere într'o librărie matrițe fără bonurile de comandă semnate de organele partinice de control e ca și cum ai vrea să cumperi gloanțe la piață. Și nu e numai reveria ci mai ales realitatea trează și crudă. La cumpărarea ori importarea unei mașini de scris se depune la miliție „amprenta" claviaturii. La fiecare reparație, care aduce modificări mecanice, ca adăogarea de alte semne, se repetă formalitatea. În România, primul recensământ al mașinilor de scris s'a făcut în vara 1950 și nu avem cunoștință că ar fi fost desființată evidența. Dată fiind „marea experiență" vecină e de presupus că în URSS arhivele dactilografice au un trecut de aproape 50 de ani. N'ar fi exclus ca începutul să-l fi făcut, ca de obicei, Ohrana țaristă.

Concluzia noastră: „Samizdatul" este o imposibilitate ori o cursă. Nu există pagină reprodusă și intrată în circulație în URSS și ocnele anexe al cărei autor să fie necunoscut poliției. Dacă circulă e pentru că aceasta găsește de cuviință că e interesantă pentru strategia clipei.

„Democratizarea" Portugaliei

Comentând pretinsa instaurare a „libertăților democratice" în Portugalia, revista „La Contre-Réforme catholique" (Maison St. Joseph, F. 10260 St. Parres-les-Vaudes, France) spune:

„Nu trebue să ne mirăm că lumea occidentală acceptă această nebunie care creiază un gol periculos în frontul sudic al anticomunismului african, amenință spatele apărării europene putând zăvori accesul flotei americane în bazinul mediteraneean. Cum ne putem mira când pretudineni **pentru descreerați** plăcerea trece înaintea propriei securități și dragostea față de tot ce-ți este dușman înaintea obligației de a apăra pe acel ce-ți este aliat?"

LE POING QUI FRAPPE

Pour Lénine, « toute l'histoire du bolchevisme, avant et après la Révolution d'Octobre, est pleine de cas de louvoiement, **de** conciliation **et de compromis avec les autres partis sans excepter les partis bourgeois ». Préoccupé jour et nuit de déclencher « l'attaque finale » à l'heure « où la décomposition morale de l'ennemi permet de lui porter un coup mortel », sa pensée viscéralement antichrétienne s'appuyera sur les deux piliers inséparables de la révolution prolétarienne:** la stratégie, **qui vise « à organiser le coup décisif dans la direction où il est susceptible de donner dans les moindres délais le maximum de résultats », et** la tactique, **dont la tâche est, essentiellement, « de déterminer les voies et moyens, les formes et méthodes de lutte qui répondent le mieux à la situation concrète au moment donné, et préparent le mieux le succès stratégique ».**

A l'égard de la Religion, des Eglises et des organisations religieuses « de toute sorte », la vision révolutionnaire de Lénine — nourrie des mêmes appétits dévastateurs — engendra une lutte antireligieuse **sans merci, d'autant que le marxisme, selon lui, « les considère** toujours **comme des organes de réactions bourgeoises, servant à défendre l'exploitation et à abrutir la classe ouvrière ». Nepuis 1917 et jusqu'à présent, le communisme matérialiste et athée — qu'il s'agisse des pays subjugués de l'Est ou des pays du monde libre honteusement affaiblis et déroutés du point de vue spirituel — s'efforce de faire triompher, sur les ruines d'un christianisme vaincu, l'universalité de sa propre religion, exclusive et brutale. Ainsi, peut-on comprendre pourquoi les communistes sont farouchement ennemis de n'importe quelle forme de religion. Parce que le communisme « veut devenir lui-même une religion pour prendre la place du christianisme », écrit** Berdiaev, **et, « pour cette raison, son conflit avec d'autres croyances religieuses est inévitable ».**

Quel est le but **réel du communisme en France ? Le « Ce qu'on appelle communément** socialisme, **Marx l'a appelé la «première » phase inférieure de la société** communiste», **apprend-on de l'ouvrage léniniste** « L'Etat et la révolution » **(Editions Sociales, p. 5). L'avènement du « communisme intégral « ne peut être réalisé que par un seul-moyen « inéluctable» :** la révolution violente. **« Sans révolution violente, il est impossible de substituer l'Etat prolétarien à l'Etat bourgeois », avait implacablement décidé Lénine ; et cette stratégie demeure** valable **pour tous les partis communites de l'Europe occidentale, y compris le P.C.F.**

Mais voilà que M. Georges Marchais relance dernièrement — dans le cadre stratégique de la conquête du pouvoir ou, comme disait naguère Marcel Cachin, de « l'installation du communisme dans la citadelle même du capital » — la tactique communiste de « la main tendue » **aux chrétiens catholiques et protestants, afin de bâtir ensemble**

(Suite page 7)

Postminister bedroht Pressefreiheit

Durch eine Erhöhung der Post-, Zeitungs- und Drucksachengebühren in einem **weit über** der Teuerung liegenden Ausmaß, bedroht der Bundespostminister die Pressefreiheit. Er hat selbst zugegeben, daß durch diese Gebührenanhebung einige tausend kleine Zeitungen und Zeitschriften betroffen werden und ihr Weitererscheinen aufgeben werden.

Diese Maßnahme wurde von Herrn **Horst Ehmke** eingeleitet, im Rahmen der „mit Taten auszufüllenden Ostpolitik", damit hauptsächlich die Vertriebenen- und Flüchtlingszeitungen, die für diese Ostpolitik so unangenehm geworden sind, mundtot gemacht werden.

Wir werden den Kampf nicht aufgeben und trotzdem weitererscheinen.

Deshalb werden unsere Freunde, die uns ständig unterstützt haben, gebeten, uns jetzt noch mehr zu unterstützen und neue Bezieher für diese Zeitung zu gewinnen. Es ist notwending, daß sich ab 1. Juli 1974 die Eingänge auf unserem Bankkonto verdoppeln.

Bitte die Beiträge zu richten an das
Bankhaus Otto Dierks & Co.
8 München 22
Odeonsplatz 18 (Annast-Haus)
PSchkto München Nr. 595 55 (Verwendungszweck STINDARDUL).

Wir danken verbindlichst!

Pourquoi je me suis battu pour les „CAVALIERS DE L'APOCALYPSE"

PAR Jean MARCILLY

Je viens réclamer le droit d'asile à « STINDARDUL », celui de la libre expression puisque c'est un journal de liberté. En fait je n'ai trouvé que ce moyen pour prendre au piège ION. V. EMILIAN et le contraindre à m'offrir l'hospitalité car ce qu'il redoute le plus au monde va arriver : je vais vous parler de lui...

Qu'il me pardonne cette dernière epreuve.

Certains rétorqueront aussitôt qu'ils le connaissent mieux que moi et depuis plus longtemps.

J'en conviens volontiers.

Ils se souviennent du leader du « LANC », de l'etudiant enthousiaste, du bagarreur et moi je voudrais vous entretenir de celui qui vient de mettre la Roumanie dans l'etrier d'honneur de l'Histoire.

Nous savons tous qu'il en est des Nations comme des hommes : on les juge souvent d'après de faux-témoignages, des calomnies ou des apparences trompeuses.

Il en est ainsi de la Roumanie et des Roumains depuis qu'un certain 23 AOUT 1944 elle fut abusée par ceux-là même dont le devoir était de veiller sur elle et sur eux et les laissèrent violer vifs par les forces du mal.

Par bonheur la plus joliment capricieuse de nos soeurs latines a dispersé dans le monde entier des ambassadeurs extraordinaires : ses fils dont on dit qu'ils sont en exil.

Jean Marcilly

Ce qui est faux. En fait ce sont des conquérants. Aux etrangers ils apprennent à aimer, à respecter, à estimer la Roumanie.

J'en sais quelque chose puisque j'ai rencontré ION. V. EMILIAN.

Depuis longtemps des hommes en qui j'ai les meilleures raisons d'avoir confiance, la plupart aureolée d'une grande notoriété, laissaient tomber dans une conversation :

— Quel type étonnant cet Emilian...

— Qui ?

— Emilian, voyons, tu sais bien LE ROUMAIN, celui qui...

LE ROUMAIN...

Alors j'ai voulu le connaître ce Roumain. J'ai voulu connaître son histoire et j'ai découvert grâce à lui la Roumanie fière et glorieuse, généreuse et modeste, la Roumanie crucifiée, perdant son sang par les plaies vives de ses cinq cent cinquante mille enfants morts pour qu'elle restât pure.

Il ne m'a pas été facile de convaincre ION. V. EMILIAN.

Des vrais latins s'il a le verbe haut, l'éloquence facile, il possède surtout une pudeur secrète et la modestie des êtres d'exception.

Lorsqu'enfin après avoir subi mes longs plaidoyers il s'est rendu pour la première fois de sa vie c'était à LA RAISON.

Comprenant qu'en m'autorisant à parler de lui j'avais trouvé le moyen de parler de son pays, d'en faire parler dans le monde entier.

Lui qui disait :

— Seuls mes morts ont le droit de parole...

Il a bien voulu se faire l'écho de leurs voix.

N'était-ce pas le meilleur moyen de les faire revivre ?

J'en fus d'autant plus convaicu que très vite les obstacles s'accumulèrent pour les assassiner une seconde fois. Il me fut d'abord proposé de les trahir, de tronquer, de gommer, de falsifier ce que m'avait confié ION. V. EMILIAN.

— Vous comprenez, malgré notre contrat, ce n'est pas possible d'éditer un livre pareil. Rendez-vous compte : votre fasciste mais il est sympathique !

En effet quel crime et quel fasciste ! ! !

Et puis les « Calarashis » quel culot ils avaient d'être anti-bolcheviks, ces culs-terreux, quelle audace d'aller se battre à l'Est plutôt que de labourer sagement pour Staline ?

Et puis ils ont de drôles de noms : Garbis, Raïcha, Coliopol, Taché... personne ne pourra lire ça...

— Pourtant dans Dostoïewski, dans Tolstoï les noms aussi sont difficiles à saisir pour des Français...

— D'accord seulement ILS sont devenus classiques...

— Je pense que d'une autre manière « Les Cavaliers de l'Apocalypse » peuvent aussi le devenir...

— Ne parlons plus des « Cavaliers de l'Apocalypse ». Le titre est mauvais. Il faut trouver autre chose...

— Il vous plaisait beaucoup...

— Seuls les imbéciles ne changent pas d'avis. Et puis vous devriez couper une centaine de pages.

— Mais ce serait trahir Emilian !

— Allons ! allons... pas de grands mots.

J'avais compris.

J'essuyais des refus, des affronts et puis un éditeur courageux JACQUES GRANCHER me donna carte blanche et les moyens nécessaires pour mener l'affaire à bien.

Il m'arriva quelques ennuis.

A Paris, sur les quais, à hauteur du Palais-Royal, j'eus un accident qui faillit coûter la vie à plusieurs piétons dont des enfants. Ce fut miracle si j'évitais le pire. Diagnostic de deux garagistes : « Votre "Mercédès" a été sabotée... On a délibérément provoqué une fuite lente de Lockeed dans le circuit des freins... »

Plus tard à Furstenfeldbruck quand j'allais soumettre le manuscrit à ION. V. EMILIAN on fracturera les portières de ma voiture garée près de l'Eglise, immédiatement après mon arrivée en pleine nuit. Au cas où par négligence j'eusse laissé traîner le manuscrit. Pas si fou ! On ne vola que mon passeport. Il est intéressant de constater que la police locale me déclara que ce genre de délit n'existait pas à Furstenfeldbruck...

Pour le passeport peu m'importe puisqu'il ne pourra plus désormais recevoir le visa d'entrée en Roumanie. Ce qui me contrarie beaucoup, mais si j'ose dire, qui me donne aussi une certaine satisfaction : ainsi je me sens un peu plus proche, un peu plus frère des Roumains en exil. En toute modestie.

Car à la vérité si je me suis ainsi battu pour faire publier « Les Cavaliers de l'Apocalypse » c'est parce que dans mes rencontres avec le héros du livre, j'ai appris de lui à aimer et à respecter les Roumains. Il est un vivant exemple d'honneur, de dignité, d'amour de la patrie et d'amour des hommes.

Comme je comprends les agents communistes qui ont si souvent tenté de le détruire physiquement, à l'éliminer par balles, poison, ou enlèvement.

ION. V. EMILIAN du fait même de son existence, rappelle à tous que la Roumanie C'EST AUTRE CHOSE.

Il témoigne éloquemment qu'un Roumain n'accepte jamais l'esclavage. Il connaît la noblesse de son peuple, il vénère sa terre et les paysans la fécondant de leur labeur. Il ne doute pas de la délivrance et de la résurrection. Tout cela si fort, qu'aujourd'hui Jour de Pâques où j'écris ces lignes, je suis egalement certain que dans trois jours, trois semaines, trois mois, trois ans, trois siècles qu'importe ! le peuple roumain soulevera la dalle rouge dont les communistes ont cru sceller son tombeau avec son Destin.

Sûr egalement que cette palingénésie donnera le signal et qu'alentour le sinistre rideau de fer volera en mille morceaux sous les coups des patriotes.

Vous verrez, vous verrez que celà arrivera d'une manière ou d'une autre, mais celà arrivera.

Je me suis également battu pour « Les Cavaliers de l'Apocalypse » car j'ai été conquis par l'honnêteté de ION. V. EMILIAN, par sa rigueur, sa droiture, son amour de la vérité.

Je me serais méfié d'un Roumain ne distribuant les beaux rôles qu'aux Roumains.

Ce ne fut pas le cas.

Dès lors c'eut été manquer à la rigueur la plus élémentaire de ne pas dévoiler comment la vaillante Roumanie fut livrée pantelante à l'ennemi héréditaire en trahissant l'allié de « raison », de la veille.

Mais les vrais Roumains ce sont justement « Les Cavaliers de l'Apocalypse ». Ils sont fiers, simples, courageux. Leur aventure est exemplaire, unique dans les annales de la dernière guerre mondiale.

Le galop de leurs chevaux résonnera désormais dans les consciences aux quatre coins de la terre. Personne ne peut plus briser leur ultime charge car ils sont l'Histoire en marche.

Et puis je tiens à exprimer à ION. V. EMILIAN, publiquement combien j'ai ressenti l'insigne privilège qu'il me fit en me confiant « la vie de ses morts ».

Je peux affirmer qu'il poussa le sens de l'abnégation à son ultime limite en acceptant de me parler de lui, pour pouvoir surtout parler des AUTRES, pour permettre que soit portée à la connaissance de tous la « saga » des héros roumains.

Qu'avec « LES CAVALIERS DE L'APOCALYPSE » tous les martyrs roumains, tous ceux qui firent le sacrifice de leur vie, tous ceux qui, restés au pays, souffrent dans les chaînes, dans l'humiliation, tous ceux qui se battent encore et se battront toujours soient honorés.

Grande est ma fierté d'avoir tenté de leur rendre hommage.

JEAN MARCILLY
14 AVRIL 1974. JOUR DE PAQUES.

I. V. Emilian
à Simferopol en Crimée, Juin 1942

Des paras polyglottes

En se faisant l'écho de la presse danoise, **Le monde** du 13 mars 1974 écrit ce qui suit :

Selon le quotidien Berlingske Tidende, quatre mille soldats de la 6e division polonaise de parachutistes stationnée aux environs de Cracovie suivent actuellement des cours intensifs de danois. Cet enseignement préparerait ces commandos à d'éventuelles opérations au Danemark en cas de conflit. Ces détails auraient été communiqués au ministere danois de la défense par les services ouest-allemands de renseignement. Interrogé sur ces « révélations » le génral Blixenkrone-Moeller, chef des forces armées danoises, a déclaré qu'il avait ordonné une enquête approfondie.

Oh ! la grande nouveauté ! Et nous qui avions remarqué il y a belle lurette que la Roumanie commence aussi à découvrir la Scandinavie. Elle y envoie, par pelletées, des époux et des épouses qui s'y établissent à demeure, des voyageurs subitement amoureux de frimas, mais surtout des « réfugiés », lesquels — comme par hazard — connaissent déjà les langues qu'on y emploie. Ils sont au courant — toujours de façon fortuite — de la législation nordique, à telle enseigne que dès le lendemain de leur arrivée ils s'arrangent pour bénéficier de tous les avantages que leur offre l'état-providence. C'est merveille comme ils savent se faufiler à travers les mailles du rideau de fer et puis à travers les trous juridiques.

Le jour où les paras arriveront il y aura des « cousins » pour leur souhaiter la bien-venue.

Le livre blanc sur le Chili

La junte militaire qui mit fin au chaos voulu par Allende et qui devait **nécessairement** aboutir à la proclamation d'une république populaire et à des conséquences incalculables pour toute l'Amérique latine, joue cartes sur table en publiant le **Libro blanco del cambio de gobierno en Chile; 11 de Septiembre de 1973.**

Les documents sont écrasants. Toutes les pleureuses gauchisantes du monde ne pourront noyer dans leurs larmes ces évidences, qui crient la vérité. Tout y est: de l'armement entreposé dans le palais du président « constitutionnel » aux cachets nécessaires à la falsification des documents publics, des millions soutirés aux banques pour le compte des caciques rouges à la correspondance avec Fidel.

Si ahurissant que cela puisse paraître on s'approvisionnait en armes sur le marché de Madrid. Les caisses furent même livrées à l'aéroport à des avions de la ligne **Iberia** ni plus ni moins que par des membres de la **Guardia Civil** (p. 205). Le récent assassinat du premier espagnol apparaît sous un jour nouveau: le pourrissement serait-il si avancé dans la péninsule? **Aux autorités espagnoles d'ouvir les yeux sur le jeu des Roumains de Madrid se rendant à Bucarest et sur le rôle des « professeurs » ayant à leur tête le vieux militant communiste Iordan, qui chaque été viennent à Malaga pour donner des cours de marxisme linguistique aux jeunes gens de tout le monde hispanique.** Nous ne disons pas davantage pour le moment, mais nous y reviendrons.

Nous aimerions donner ici en entier la traduction du « plan Z » (pp. 53—65) dont le but est dactylographié avec autant de cynisme que de clarté :

« Z — A : Initiation du coup d'état afin de conquérir le pouvoir total et imposer la dictature du prolétariat.

Z — B : mort d'Allende par attentat » (pp. 54—55).

Est-ce explicite ? Le « suicide « était planifié. La señora de Allende continue au Mexique d'accepter la règle du jeu marxiste, exprimée en quelques mots par feu son époux : « **Est moral tout ce qui sert pour détruire l'ancienne société exploiteuse jusqu'aux plus petits vestiges idéologiques et culturels** » (p. 32). Y compris l'élimination des compagnons de route.

Idiots utiles de tous pays, gobez-vous ça aussi ?

PS.

Dans le programme des cours d'été de Malaga de cette année nous ne voyons pas figurer comme à l'accoutumée les noms des militants de choc Iordan et Sala. Le professeur Manuel Alvar s'est-il rendu compte dans quel guêpier il s'était fourré ou bien il a fallu l'intervention des autorités pour extirper la gangrène ?

LE POING QUI FRAPPE

(Suite de la page 6)

une société très avancée où « la loi socialiste garantira les libertés religieuses contre toute persécution, toute répression administrative... » L'engagement mensonger de cet étrange et importun « ami » de l'Eglise a malheureusement réussi à leurrer nombre d'ecclésiastiques et de pasteurs, notamment Mgr Matagrin, adepte enflammé de « l'option socialiste ». Rejetant l'Encyclique « Divinis Redemptoris » — parce que Pie XI « a condamné le communisme tel qu'il était » en 1937 — il prétend que « il n'est pas honnête de s'appuyer aujourd'hui sans nuances sur des condamnations portées il y a une trentaine d'années ». C'est-à-dire il y a, de nos jours, des « évolutions nombreuses » sur le plan de l'idéologie ; il y a « des socialismes » et « des communismes ». Bref, le communisme a beaucoup changé de visage, particulièrement en France, où il n'est plus « intrinsèquement pervers »...

J'entends douloureusement ces paroles : « Il n'est pas honnête » (plus encore, il n'est pas honnête aujourd'hui !) de condamner le communisme. Le communisme de « la main tendue » et des promesses de « liberté religieuse » ? O sancta simplicitas ! **On oublie que nous sommes assiégés par des « faux prophètes » qui viennent à nous « en vêtements de brebis, mais au dedans ce sont des loups ravisseurs » (Matt. 7.15). On ignore que nul ne peut suivre et Jésus et Lénine ; qu'on ne peut pas épouser, à la fois, la lumière du Christ et les ténèbres de l'Antéchrist. On ne se rend pas compte que la main que nous tendent aujourd'hui les ennemis de Dieu est déjà devenue, derrière les rideaux de fer et de bambou, poing fermé qui frappe à mort nos frères dans la foi, conformément à la stratégie ébauchée en 1931 par** Dimitri Manuilsky, **l'ancien secrétaire général du Komintern : « Les pays capitalistes stupides et décadents jouiront de coopérer à leur propre destruction. Ils saisiront la chance d'être amis ; dès que leur défense sera par terre, nous les écraserons avec notre poing fermé ».**

Il n'est pas honnête d'oublier — surtout en France — le poing fermé qui écrase aujourd'hui, comme hier, la liberté de croire en Dieu à l'Est...

Sergiu GROSSU

(« Catacombes », Juin 1974)

Die Standarte

Wie sieht es heute in Portugal aus?

Es scheint daß von allen Politikern des „freien Westens" die eine führende Rolle spielen, einzig und allein der Holländer Luns nicht an der Entspannungskrankheit leidet, die Gefahr der sowjetischen Aufrüstung und ihres gewaltigen Militärpotentials deutlich sieht und auch die richtigen Worte findet, um die kommunistische Infiltration in den NATO-Ländern zu entlarven. Der beste Beweis dafür ist die Heftigkeit, mit welcher der jetzige NATO-Generalsekretär von der sowjetischen Nachrichtenagentur TASS angegriffen wird: „Knüppelwerfer zwischen die Räder der Entspannungspolitik, Landsknecht des Kalten Krieges" etc. Hut ab vor Generalsekretär Luns! Alle Freiheitsliebenden müssen dem mutigen und klarsehenden Generalsekretär der NATO dankbar sein.

Aber wenn wir von der NATO sprechen, müssen wir uns auch fragen, wie es mit dem NATO-Partner Portugal steht, der bei der NATO-Sitzung in Ottawa durch Mario Suares, den Freund von außen links stehenden SPR-Parteispitzen, vertreten war.

Das gesamte sogenannte Weltgewissen, der berüchtigte „Weltkirchenrat", die „fortschrittlichen Katholiken", die dummen Werkzeuge des Weltkommunismus, die sich immer für „mehr Demokratie" einsetzen, die konformistische Presse und selbstverständlich die bolschewistischen Kommentatoren des „deutschen" Fernsehens, alle haben Sieg geschrieen, als am 25. April 1974 bekannt wurde, daß die **legitime** Regierung Portugals durch einen Militärputsch gestürzt wurde.

Man hörte nicht auf, die „Wiederherstellung der demokratischen Freiheiten" zu feiern und die putschenden Offiziere zu loben, denn diese Offiziere waren diesmal rot und nicht antikommunistisch gesinnt, wie in Chile . . .

Der Putsch wurde vorbereitet und durchgeführt von einer Gruppe von Hauptleuten und Reserveoffizieren der portugiesischen Armee, die von langer Hand vom **sowjetischen Nachrichtendienst bearbeitet worden waren.** Der Sturz des „Salazarismus" war also ein Erfolg der Sowjets, die auf diese Weise die NATO erneut in die Klemme bringen wollten. General Antonio de Spinola, der Autor des Buches „Portugal und die Zukunft", wurde erst später als Aushängeschild angeheuert, gedacht als Übergangspräsident, bis die kommunistische Partei mit **Alvaro Cunhal** die Macht an sich reißen wird.

Als erste Maßnahme der neuen Machthaber in Portugal wurde die politische Polizei (ex-PIDE) aufgelöst, die hauptsächlich auf die Entdeckung und Zerschlagung von anarcho-kommunistischen Umtrieben ausgerichtet war. Polizisten wurden dem Straßenmob als Beute freigegeben. Einige wurden getötet. Die übrigen, die gefangen genommen werden konnten, wurden ins Gefängnis geworfen, aber viele, **sehr viele, entkamen nach Spanien.**

Es wurde immer behauptet, daß die Gefängnisse von Portugal unter dem früheren Regime mit **politischen Gefangenen** überfüllt wären. Eine glatte Lüge, die als solche von der Pariser Tageszeitung „Le Quotidien de Paris", die weit davon entfernt ist, als rechtsstehend zu gelten, entlarvt wurde. Philippe Marcovici, der Sonderberichterstatter dieser Zeitung war dabei, als sich die Tore der portugiesischen Gefängnisse für die angeblich Tausende von politischen Gefangenen öffneten. Alles in allem waren **80 (achtzig)** der 360 Gefangenen **politische Gefangene,** die übrigen waren Kriminelle aller Schattierungen, von Bankräubern bis zu Geldfälschern und Zuhältern. Auf freien Fuß gesetzt wurden sie alle.

Heute, nach kaum 2 Monaten „Demokratie" in Portugal, sitzen in den Gefängnissen **4000 (viertausend) politische Gefangene.** Diese Zahl wurde ebenfalls von „Le Quotidien de Paris" angegeben.

Chaos und Anarchie herrschen in Portugal und in seinen überseeischen Gebieten. Die Preise sind sprunghaft angestiegen. Gehälter können nicht mehr bezahlt werden. Die „Frelimos" töten weiter in Mozambique. Dort und in Angola sind weiße Siedler und viele Farbige entschlossen, sich gegen die Preisgabe dieser Gebiete an die Terroristen der sogenannten Befreiungsbewegungen zu wehren.

Im Lande selbst versucht Antonio de Spinola den wachsenden Einfluß der Kommunisten und der extrem Linken zu bremsen. Er hat aber kaum Chancen etwas zu erreichen, weil sein Prestige schnell sinkt und bald wird er gezwungen sein, sich gegen die Linken, **aber auch gegen die Rechten zu wehren.**

Wie verworren die Lage ist, geht auch aus der Tatsache hervor, daß auf einer kommunistischen Kundgebung am 19. Mai 1974 in Baleizao, als erster Redner Oberst **Romao Laureiro,** Kommandeur des 3. Infanterieregiments, auftrat. **Dieses Regiment ist dem NATO-Kommando unterstellt.**

Andererseits versucht ein wichtiges Junta-Mitglied, General **Costa Gomez,** die gemäßigten Offiziere der Streitkräfte um sich zu scharen.

Von der Marine und der Luftwaffe, die an dem Putsch vom 25. April nicht beteiligt waren, kann ein Gegenputsch kommen.

Ein solcher Gegenputsch wäre wahrscheinlich noch möglich und würde die Rettung für Portugal, aber auch für die NATO bedeuten.

I. V. EMILIAN.

Weltkirchenrat (WCC) als Waffenlieferant der Frelimos und anderer Terroristen der sogenannten Befreiungsbewegungen: „Ich bringe euch Minen die nicht töten, sondern nur verstümmeln. Wie klug. Wir wollen doch nicht das sechste Gebot brechen . . ."

„The Natal Mercury"

„Jede Verzweiflung in der Politik ist eine absolute Dummheit".

SALAZAR

Roter Terror in Italien

Eigentlich sind rote Terroristen zur Zeit überall in Europa am Werk, in London wie in Frankfurt, in Paris, wo Samstag, den 15. Juni 1974 gegen eine Polizeistation in der Stadtmitte, ganz in der Nähe des Opernhauses, ein Attentat verübt worden ist (drei schwerverletzte Polizisten, zwei beschädigte Polizeiwagen) und in Berlin, wo die dortigen Tupamaros zu Hinrichtungen von angeblichen „Verrätern" übergegangen sind . . . In Italien aber, unter der bankrotten Centro-Sinistra-Regierung, haben die Attentate und die Morde der roten Banditen ein solches Ausmaß angenommen, daß man sogar mit einer Eskalation bis zum Bürgerkrieg rechnen muß.

Die neue Terrorwelle der „Roten Brigaden" und anderer „antifaschistischer" Untergrundorganisationen soll angeblich als Reaktion auf das Attentat auf eine **antifaschichstische Kundgebung** gelten.

Am 28. Mai fand auf der Piazza della Loggia in Brescia **eine gemeinsame Kundgebung der drei roten Gewerkschaften und des „Antifaschistischen Komitees"** statt. Als es zu regnen anfing und die Teilnehmer unter den Arkaden, die diesen Platz umgeben, Zuflucht suchten, explodierte unter den Arkaden eine Bombe, die 8 Menschen tötete. Ein schreckliches und abscheuliches Ereignis. Obwohl bis heute von den Tätern jede Spur fehlt, haben alle Linken, aber hauptsächlich das Fernsehen und die Zeitungen die den Linken wohlgesinnt sind, nicht aufgehört zu schreien, daß es sich in Brescia um faschistische Mörder handelt.

Als vermutliche Täter haben sehr linksstehende Staatsanwälte, wie der berüchtigte **Aldo Fais** aus Padua, eine Anzahl von „Neofaschisten" verhaften lassen, die aber nicht der MSI-DN (Italienische Soziale Bewegung — Nationale Rechte) angehören, sondern verschiedenen Grüppchen, die nicht im Parlament vertreten sind und mit der MSI-DN nichts zu tun haben.

Die Terroraktion der Linken und hauptsächlich der „Roten Brigaden", richtete sich aber nicht gegen die Grüppchen von Außenseitern, **sondern einzig und allein gegen die MSI-DN, weil die Soziale Bewegung heute für die Linken in Italien die einzige Gefahr darstellt.**

Vom Norden bis Sizilien, überall in den Städten, aber auch in kleineren Ortschaften, wurden MSI-Lokale mit Bomben bedacht, Wohnungen und Wagen von MSI-Mitgliedern in Brand gesteckt und MSI-Sympathisanten auf offener Straße attakiert. Die sogenannte demokratische Presse, wie z. B. „Corriere della Serra", fand kein Wort des Protestes und die fortschrittlichen Staatsanwälte suchten weiter nach **schwarzen,** nicht nach roten Spuren.

Was in Padua am Vormittag des 17. Juni geschah, übertrifft alles, was man als abscheulich bezeichnen kann. Eine fünf Mann starke Mördertruppe der „Roten Brigaden" drang am hellichten Tage in das Lokal der dortigen MSI-Federazion ein und tötete zwei Männer, die sich dort befanden durch Genickschuß. In Flugblättern, die in den nächsten Tagen in Telefonzellen gelegt wurden, nahmen die „Roten Brigaden" die Verantwortung für diesen unmenschlichen Doppelmord auf sich und kündigten an, daß weitere „Bestrafungen" stattfinden werden.

Die Tageszeitungen in Deutschland brachten in 12 Zeilen, daß in Padua zwei hohe Funktionäre der MSI-DN **erschossen** wurden.

Wer sind diese zwei hohen Funktionäre in Wirklichkeit?

Giuseppe Mazzola, 60 Jahre alt, Vater von vier Kindern, pensionierter Carabiniere, der für 400.— DM im Monat Hausmeister des Lokals war und Graziano Giralucci, 30 Jahre alt, Vater einer dreijährigen Tochter, Handelsvertreter, der nicht einmal Mitglied der MSI-DN war.

Die Tat der roten Killer in Padua hat ganz Italien erschüttert. Ger kluge Generalsekretär der MSI-DN, Giorgio Almirante, wollte aber die allgemeine Empörung und Sympathiewelle für die Hinterbliebenen der beiden Opfer nicht für seine Partei ausnützen. Der Trauergottesdienst, der in der Kathedrale von Padua stattfand und am dem alle Spitzenfunktionäre der MSI-DN, der nationalen Gewerkschaften und Studentenverbände sowie der Präfekt, der Polizeipräsident etc. teilnahmen, wurde nicht in eine Protestkundgebung umgewandelt, wie dies bei der Linken immer der Fall ist. Die einzige, kurze aber ergreifende Rede, wurde von Almirante gehalten.

Unter den vielen hundert Kränzen war auch der des Staatspräsidenten Leone.

Posthume Ehren durch Kränze genügen aber nicht, man muß etwas unternehmen, damit dem antifaschistischen Haß nicht weitere Menschen zum Opfer fallen und man muß etwas unternehmen, damit unsere Kultur, die europäisch ist, durch den asiatischen Marxismus nicht ständig gedemütigt wird, wie es Almirante in seiner Trauerrede sagte.

Valeriu Toporea

Allende und sein „chilenischer Weg" — ins Elend

Warum wurde Allende gestürzt?

In Chile wurde ein Experiment unternommen. Gültig für alle Länder, wurde dieses Experiment von der ganzen Welt mit Aufmerksamkeit verfolgt, weil es darauf abzielte, den privaten Besitz schrittweise abzuschaffen. Heute stellt sich natürlich die Frage: welches waren die Resultate dieses Experiments?

Der „chilenische Weg für den Sozialismus", durch welchen dem Marxismus eine neue Fassade gegeben werden sollte, war ein totaler Mißerfolg und hat den Beweis erbracht, **daß der unnatürliche Charakter des Sozialismus ein Land, das unter sein Joch gerät, in die schlimmste Misere führt.** So wurde der „chilenische Weg für den Sozialismus" in Wirklichkeit der „chilenische Weg ins Elend".

Das Experiment löste in allen chilenischen Schichten eine lebhafte Reaktion aus. Fernfahrer, kleine Kaufleute, Ärzte, Grubenarbeiter, Flugzeugführer, Krankenschwestern, Bauern hörten auf zu arbeiten, wochen- sogar monatelang, und verlangten die Abdankung Allendes. Die Misere, das Chaos, die Denaturierung der Gesetze provozierten eine allgemeine Empörung.

Die Agrarstruktur des Landes wurde dank der Anwendung eines sozialistischen Gesetzes, das schon von dem Christdemokraten Eduardo Frei geschaffen wurde und dank der Besetzungen, die von den von der Regierung eingesetzten Agitatoren durchgeführt wurden, total zerstört: 44% des Ackerlandes fielen in die Hände des Staates. Die schlechte Verwaltung und die Unsicherheit, die auf dem Lande herrschte, verursachten eine radikale Senkung der Produktion: Chile, das 1969, vor Allendes Machtergreifung, für 100.000.000 US Dollar Lebensmittel importierte, mußte 1973 für 700.000.000 US Dollar Lebensmittel einführen.

In der Industrie nationalisierte Allende 40% der Fabriken. Nachdem 15% schon von den vorherigen Regierungen nationalisiert worden waren, fielen also unter Allende 55% der Industrie in die „soziale Domäne" des Staates. Das Defizit der nationalisierten Fabriken erreichte 1973 die gewaltige Summe von 180.000.000.000 Escudos. Im ersten Halbjahr 1973 sank die industrielle Produktion um 9,1% im Vergleich zu demselben Halbjahr 1972.

Der Privathandel wurde von Allende total paralysiert. Die Erzeuger waren gezwungen, ihre Produkte an die Staatsorganismen zu verkaufen. Bezahlt wurden sie willkürlich, oder überhaupt nicht . . . Andererseits schikanierten die Staatsorganismen diejenigen Händler, die keine Freunde des Regimes waren. Die Regierung gründete die sogenannte JAP (Versorgungs- und Preiskomitee), die Rationierungskarten verteilten und eine erbarmungslose politische Kontrolle des Handels ausübten. Der Schwarzhandel, an dem die Partisanen des Regimes beteiligt waren, wurde direkt von den Parteien der „Volkseinheit" dirigiert.

Die Misere beherrschte schließlich alle chilenischen Städte. Fast alle Lebensmittel, Zucker, Milch, Speiseöl, Kaffee, Mehl, Brot, Butter, Reis, Fleisch, waren nicht mehr zu haben. Um ein Pfund Zucker pro Woche zu bekommen, mußte man sich schon am Vorabend anstellen. Vor den Geschäften sah man Leute, die mit Matratzen und Decken gekommen waren.

Die Regierung Allende wollte auch das Bildungswesen reformieren, was zur allgemeinen Umgestaltung der öffentlichen Meinung führen sollte. Nach dem Reformplan vom März 1973, nahm der Staat die Kinder unter seine Obhut, wenn sie noch in der Wiege lagen. Die proklamierte Freiheit war in Wirklichkeit ein Netz von Unterdrückungen, Drohungen und Ungerechtigkeiten. Das war der „Sozialismus in Freiheit".

Die Partei der christlichen Demokraten und die große Mehrheit des Klerus mit dem Kardinal von Santiago an der Spitze, **unterstützten auf skandalöse Weise die marxistische Regierung,** auch dann noch, als das ausgehungerte Volk auf die Straße ging, um gegen den Mangel an Lebensmitteln zu protestieren. Mit diesen Demonstrationen ging das „chilenische Experiment" seinem Ende entgegen. Allende schritt zur Vorbereitung eines Blutbades, dem „Plan Z", gemäß welchem alle Gegner des Regimes liquidiert werden sollten. Das Palais des Präsidenten, wie verschiedene Krankenhäuser, wurden in Arsenale verwandelt, die eine ganze Armee ausrüsten konnten. Das geplante Blutbad wurde jedoch durch den Staatsstreich vom 11. September 1973 in letzter Minute verhindert.

Um mehr darüber zu erfahren, muß man das Buch **„Allende und sein chilenischer Weg . . . ins Elend"** lesen, das von dem brasilianischen Verlag TFP, wie auch von dem französischen Verlag „Diffusion de la Pensée Francaise", veröffentlicht wurde. Wir empfehlen dieses Buch allen „Reformern" und Befürwortern von „sozialistischen Experimenten".

Massenverhaftungen in Rumänien

Sehr unzufrieden mit der Bezahlung, mit der Lebensmittelversorgung und mit den Arbeitsbedingungen, traten die Arbeiter der wichtigen „Electroputere"-Werke in Craiova Mitte Mai 1974 in den Ausstand. In den Werken selbst wurden Parteifunktionäre verprügelt, Wandzeitungen und Bilder des „Präsidenten" zerrissen und alle Parteizeitungen verbrannt.

Als die Kollektivbauern mehrerer Dörfer des nordwestlichen Teiles des Regierungsbezirkes Dolj, von den Ereignissen erfuhren, traten sie ebenfalls in den Ausstand. Das ganze nahm das Ausmaß einer regelrechten Rebellion an, die sich auch auf die Gemeinden des Regierungsbezirkes Mehedinți bis Malovatz, einer größeren Landgemeinde 20 km nordöstlich von Turnu Severin, ausdehnte, wo es auch Tote gab.

Als Folge wurden alle verfügbaren Bereitschaftsbataillone des Staatssicherheitsdienstes in Marsch gesetzt, die rebellierenden Gemeinden abgeriegelt, Bauern und Arbeiter massenweise verhaftet. Allein auf dem Gebiet des Regierungsbezirkes Dolj sollen 1500 Personen verhaftet und in verschiedene Gefängnisse eingeliefert worden sein.

Unter außergewöhnlichen Sicherheitsvorkehrungen bereiste einige Tage danach der Präsident höchstpersönlich die ganze Gegend, um sich selbst von der Wiederherstellung von „Ruhe und Ordnung" zu überzeugen.

Wie groß muß die Not und die Verzweiflung dieser rumänischen Bauern und Arbeiter sein, wenn sie, wohl wissend, daß im Westen niemand für sie auch nur einen Finger rührt und sie total abgeschrieben sind, trotzdem noch den Mut finden, auf diese Art und Weise den Beweis zu erbringen, daß sie ihnen aufgezwungenen Regime loswerden wollen.

Europäische Neu-Ordnung
Case Ville 728
Lausanne (Schweiz)

Pressemitteilung

Die technische Kommission der Europäischen Neu-Ordnung hat am 6./7. April 1974 in Paris getagt und nach Abschluss ihrer Arbeit die heutigen Probleme für die nationalen und europäischen Kräfte geprüft.

Die letzten Erklärungen der Herren Kissinger und Nixon, welche die europäischen Völker daran erinnert haben, dass sie Vasallen sind und zu gehorchen haben, die ununterbrochene Zusammenarbeit zwischen Washington und Moskau in der Leitung der Welt bestätigen erneut, daß **Europa** nur auf sich selbst zählen kann, um seine Lebensrechte zu verteidigen. Die ockulten Auftraggeber der sogenannten demokratischen Regierungen sind an die amerikanische Hochfinanz zu sehr gebunden, um sich die geringste wirk-

(Fortsetzung auf Seite 10)

Selbstbestimmungsrecht für die Völker Osteuropas*)

von Dr. Stefan MARINOFF

Nationale Selbstbestimmung aus kulturgeschichtlicher Sicht

Im Laufe seiner historischen Entwicklung hat jedes Volk einen eigenen Lebensstil geformt, der seinen natürlichen Erbanlagen, seiner Umwelt, dem Klima, der Landschaft, den geistigen Überlieferungen der Nation angepasst ist.

Der nationale Lebensstil umschliesst das Brauchtum, die Trachten, die Küche, die Architektur, die Einrichtung der Innenräume, die Lebensgewohnheiten und die Art, die freie Zeit zu verbringen, ein. Der Hyperzivilisation ist die Tendenz eigen, die Lebensweise der Menschen auf allen Meridianen anzugleichen, d. h. den nationalen Lebensstil zu eliminieren.

Diese negative Herausforderung ruft elementare Selbsterhaltungskräfte der Völker auf den Plan. Die Mobilisierung der Immunkräfte gilt vor allem der Erhaltung der nationalen Identität.

Wir sehen auch mit einiger Verwirrung, dass parallel zum generellen Integrationsprozess unserer Zeit ein Trend der **nationalen Differenzierung** zutage tritt. Die überzivilisierten Zeitgenossen besinnen sich des kostbarsten Gutes, das sie besitzen, des nationalen Lebensstils, der nationalen Individualität, ihres nationalen Selbstbestimmungsrechts. Selbst Volkssplitter wie die Basken, Walliser, Bretonen etc., die seit Jahrhunderten in fremden Kulturräumen leben, werden sich ihres fast verschütteten Volkstums bewußt und erwecken es zu neuem Leben.

Der Wert der Nation

Die marxistisch-leninistische Idee ist nicht nur utopisch, sie ist vom Ansatz her, in ihrer reinen Form, destruktiv.

Nichts liegt den neuzeitlichen Scholastikern, die mit längst überholten Ideen des 19., ja, des 18. Jahrhunderts, leben, ferner als die Einsicht, dass die geisttötende Nivellierung der Hyperzivilisation Widerstandskräfte herausfordert, und dass die nationale Identität ein Rettungsanker ist, dass die **Selbstbestimmung heute eine Relevanz wie noch nie in der Geschichte der zivilisierten Menschheit** hat.

Die Marxisten-Leninisten, die an sich blind für die Probleme der kommenden Jahrhunderte sind, erkennen nicht nur den nicht versiegenden Wert der Nation nicht an, sondern betrachten die Nation als eine vorübergehende Etappe in der gesellschaftlich-ökonomischen Entwicklung der Menschen, die in nicht ferner Zukunft einer „höheren" Ordnung des internationalen Zusammenlebens Platz machen müsse. Die kommunistische Ideologie ist nicht nur international, sondern **antinational** ausgerichtet.

Ideologisch bedingter Völkermord

Die Marxisten-Leninisten negieren nicht nur aus ideologischen Gründen die nationale Selbstbestimmung, sondern sie gehen darüber hinaus, Ihre Eschatologie postuliert die methodische Vernichtung der nationalen Identität.

Am 9. September 1948 nahm die Generalversammlung der Vereinten Nationen einstimmig die „Konvention zur Verhütung und Bestrafung des Verbrechens des Völkermords (Genocide)" an.

Im Artikel 2 dieser Konvention wird das genozide Verbrechen folgendermassen definiert:

„Des Völkermords macht sich jeder schuldig, der folgende Akte ausführt, die mit dem Ziel begangen werden, eine nationale, ethnische, rassiche, oder religiöse Gruppe ganz oder teilweise zu vernichten:

a) das Töten von Mitgliedern der Gruppe;

b) Handlungen, die den Mitgliedern der Gruppe schweren physischen oder psychischen Schaden zufügen;

c) die bewusste Unterbringung der Gruppe unter Lebensbedingungen, die geeignet sind, die Gruppe ganz oder teilweise zu vernichten;

d) Massnahmen, die das Ziel verfolgen, Geburten innerhalb der Gruppe zu verhindern;

e' die zwangsweise Verschleppung von Kindern einer Gruppe in andere Gruppen."

Die Sowjetmachthaber haben vor und nach der Annahme dieser Konvention durch die UN, einer Konvention, die die Unterschrift auch des sowjetischen Chefdelegierten bei den Vereinten Nationen aufweist, methodische Völkermordverbrechen begangen.

Eine ganze Reihe von Völkern der UdSSR waren Gegenstand dieses furchtbarsten Verbrechens, das die Geschichte kennt: die kaukasischen Völker (Tschetschenen, Inguschen, Karatschaer, Balkarer), die Kalmücken, die Krim-Tataren, die Wolgadeutschen, die Griechen im Kaukasus und auf der Krim, die baltischen Völker.

Da das genozide Verbrechen einen marxistisch-leninistischen ideologischen Hintergrund hat, betreibt jede regierende kommunistische Partei Völkermord, sobald sie die Möglichkeit hat. So unterwarfen die chinesischen Kommunisten die Tibeter einem Völkermord mit dem klaren Ziel, den nationalen Charakter Tibets zu verändern. Die Rotchinesen betreiben Völkermord auch an den Uiguren in Sinkiang und planen ein gigantisches genozides Program in ganz Südostasien.

Die Völkermordverbrechen, die die Sowjets bisher begingen, rechtfertigte das Regime mit der Kollaboration der verfolgten Völker mit der deutschen Besatzung während des zweiten Weltkrieges, also handelte es sich um Repressalien.

Diese Aktionen sind jedoch ideologisch bedingt, sie lassen Furchtbares für die Zukunft **aller** Völker der Erde ahnen.

> „Der proletarische Staat erstrebt die Schaffung eines möglichst grossen Staates, denn dies ist für die Werktätigen vorteilhaft; er erstrebt die Annäherung und weitere **Verschmelzung** der Nationen."
> (W. I. Lenin, Ausgew. Werke, Moskau, 1947, Bd. II, S. 31)

Die nichtmarxistischen „Laien" im Westen lassen sich durch die sorgsame Pflege, die die kommunistischen Regime dem Folklore der verschiedenen Völker in ihrem Machtbereich angedeihen lassen, täuschen. Diese Nationalitätenpolitik wird nicht spontan, sondern nach einem ideologischen Rahmenplan praktiziert. Die Formel dazu lautet: Die Kultur ist im **gegenwärtigen** Stadium der Entwicklung zum Kommunismus der **Form nach national,** dem **Inhalte nach sozialistisch.** Im Endstadium soll aber eine Kultur entstehen, die sowohl dem Inhalte als auch der **Form** nach sozialistisch ist.

Im Klartext bedeutet diese Formulierung: In der „niederen Phase" des Sozialismus **toleriert** das totalitäre Regime noch die nationale Form der Kultur – Sprache, Nationalkunst, nationalen Lebensstil. In der „höheren" „vollkommunistischen" Phase jedoch macht die „nationale Form" einer „sozialistischen" Platz.

Was damit konkret gemeint ist, wird von einem Theoretiker der Nationalitätenpolitik, J. W. Stalin, erläutert:

> „Es mag seltsam erscheinen, dass wir, die Anhänger der künftigen **Verschmelzung** der nationalen Kulturen in eine **gemeinsame** (der Form und dem Inhalte nach) Kultur mit einer **gemeinsamen** Sprache (für die gesamte Menschheit, Anm. d. Verf.) gleichzeitig Anhänger des Aufblühens der Nationalkulturen im gegenwärtigen Stadium in der Periode der Diktatur des Proletariats sind. Darin liegt aber nichts Seltsames. Man muss den Nationalkulturen die Möglichkeit geben, sich zu entfalten, damit sie ihre gesamten Potenzen entwickeln, damit die Bedingungen für die **Verschmelzung** in eine **Gesamtkultur** mit einer **gemeinsamen Sprache** geschaffen werden."
> (J. W. Stalin, Rede auf dem 16. Parteitag der KPdSU, Fragen des Leninismus, Moskau, 1935, Bd. II, pp. 192/193)

Die Nationalkulturen sollen nach Stalin, dessen theoretische Ansichten in dieser Frage von **jedem** überzeugten Kommunisten unserer Zeit rückhaltlos geteilt werden, denn sie stehen auf dem festen Boden des Leninismus, sollen in der „niederen Phase" des Sozialismus gefördert werden, jedoch nicht aus der Erkenntnis, dass es sich um Bestandteile des mit Abstand kostbarsten Gutes eines jeden Volkes, seiner Nationalkultur, seiner nationalen Identität, seiner Eigenständigkeit, handelt, die durch das nationale Selbstbestimmungsrecht bewahrt werden sollen, sondern mit der offen verkündeten ideologisch fundierten Absicht, diese Kulturwerte aufzuheben.

Die Völker der ganzen Welt sollen in einer künftigen kommunistischen Weltgesellschaft ihre Nationalkultur und ihre Sprache einbüßen, um sich einer einzigen „gemeinsamen Sprache" und einer einzigen uniformen „gemeinsamen sozialistischen Kultur" zu erfreuen,

Die kommunistische Endzielsetzung postuliert einen Völkermord planetaren Masstabes.

Alle Völker und Rassen sollen, würden die Kommunisten die Weltherrschaft erringen, gewaltsam amalgamiert, miteinander „verschmolzen" werden, um einer künftigen amorphen Menschheit Platz zu machen.

Auf keinem anderen Gebiet tritt der destruktive Grundzug der marxistische-leninistischen Utopie radikaler in Erscheinung als beim ideologisch bedingten Programm, die Individualität der Nationen auf der ganzen Erde zu vernichten.

Bis heute sind nur einige kleinere Völker dem kommunistischen Völkermord zum Opfer gefallen. Doch der Weltkommunismus bedroht seiner Ideologie gemäss eine jede Nation in der Welt mit Völkermord, mit einer gewaltsamen Verschmelzung und Ausschaltung der nationalen Identität. Der Marxismus-Leninismus erstrebt die totale Vernichtung nicht nur der persönlichen, sondern auch der nationalen Individualität. Das bisherige Register dieser vorprogrammierten kommunistischen Verbrechen ist groß genug. Die wirklich großen Aktionen sollen aber erst in der **Zukunft** kommen.

Nicht die aus der Sicht der chiliastischen Zielsetzung „unvollkommene" Gegenwart, sondern die kommunistische Zukunft, nicht die jetzige „niedere" sozialistische Form, sondern die **reine Idee des Vollkommunismus** ist das Ärgste, was der Menschheit von dieser krankhaften Abirrung des Geistes droht.

Nationale Selbstbestimmung ist aus kommunistischer Sicht eine contradictio in adjecto.

Die Marxisten-Leninisten kämpfen nicht nur für eine Selbstbestimmung der Völker, wie sie vorgeben, sondern sie planen die Ausschaltung jeder Möglichkeit der Selbstbestimmung.

DIE ALTERNATIVE

Grundirrtümer der Entspannungspolitik

Bevor wir ein Programm der neuen **aktiven Ostpolitik** entwerfen, wollen wir einige Fakten, nichts als harte Fakten, herausstellen:

– Kein massgebender Marxist-Leninist unserer Zeit wäre, auch wenn er wollte, imstande, das weltrevolutionäre Ziel aufzugeben, ohne sich selbst und seine Bewegung zur Ohnmacht, und damit zum politischen Selbstmord zu verurteilen. Entzöge man dem Kommunismus seine Eschatologie, beraubte man ihn seines Daseinssinnes. „Die moderne Epoche . . . ist . . . die Epoche des Triumphes des Sozialismus und Kommunismus im Weltmaßstab." (Programm der KPdSU, 1961)

Nichtmarxistische „Laien" können sich schwerlich die wahre Bedeutung des Parteiprogramms für die Adepten einer totalitären Ideologie vorstellen. Dies ist ein Käfig, aus dem kein Entrinnen möglich ist.

– Wir leben seit Jahrzehnten **nicht im Frieden,** sondern im Zustand eines **totalen revolutionären Krieges.**

Kann man sich überhaupt eine paradoxere Lage denken als jene eines Staates, dem faktisch ein Krieg aufgezwungen ist, und der sich nicht das selbstverständliche Ziel setzt, diesen Krieg zu gewinnen. Entweder man kapituliert im voraus, oder man nimmt den ihm aufgezwungenen Kampf auf. Der Westen tut weder das eine noch das andere. Aus diesem fundamentalen Mißverständnis resultieren alle Fehlschlüsse, Illusionen und alles Wunschdenken, die die Ostpolitik der Freien Welt kennzeichnen.

– Der sogenannte **Kalte Krieg** sei seit Mitte der fünfziger Jahre zu Ende gegangen. Verantwortungslos und geradezu verbrecherisch handle jeder Zeitgenosse, der den „Kalten Krieg" wiederaufleben lassen wolle. Den „Kalten Krieg" kann man indessen aus dem einfachen Grunde nicht neu beginnen, weil er **niemals** eingestellt wurde. Es liegt vielmehr ein **einseitiger** Waffenstillstand im totalen revolutionären Krieg, der unserer Epoche das Gepräge gibt, vor.

Die Länder, die Gegenstand einer permanenten weltrevolutionären Expansion und Aggression sind, haben seit 1955 die Führung des Politischen Ost-West-Krieges (Kalter Krieg) eingestellt. Auch vor diesem Datum bestand an dieser Kampffront ein Ungleichgewicht zuungunsten des Westens. Anstatt das Gleichgewicht der politischen Auseinandersetzung zwischen Ost und West wiederherzustellen, denn allein ein fehlendes Kräfte-Gleichgewicht schafft Spannungen und Kriegsgefahr, haben die freien Staaten ihren ohnedies minimalen Einsatz auf jedem Gebiet, auf dem die Zukunft der fernsten Generationen entschieden wird, weiter reduziert. Es gilt aber den Kalten Krieg zu gewinnen. Dies ist die einzig mögliche Alternative zum Dritten Weltkrieg und zur kommunistischen Weltherrschaft.

– Die tragende Idee des Marxismus-Leninismus ist der **Klassenkampf.** Ein Verzicht auf dieses Kardinalprinzip bedeutete die Auflösung des Kommunismus als organisierte Bewegung.

Nach parteiamtlicher Sprachregelung ist die friedliche Koexistenz und die Ost-West-Entspannung die **„zeitgemässe Form des internationalen Klassenkampfes"**,

Der Klassenkampf wird von kommunistischer Seite nach dem gnadenlosen Leninschen Prinzip, Wer-wen?, geführt. Die Erringung der kommunistischen Weltherrschaft setzt die restlose Ausschaltung aller „internationalen Klassengegner" voraus, mit anderen Worten, die gewaltsame Beseitigung aller nichtkommunistischen staatlichen Ordnungen auf der Erde. Die heilige Kuh unserer Epoche, die **Ost-West-Entspannung,** setzt voraus, dass die Kommunisten ihr Klassenkampf-Prinzip aufgeben. Selbstmordversuche beobachtet man soweit nur im westlichen und nicht im östlichen Lager.

Es erheben sich genug westliche Stimmen, die vor einer **„Entspannungseuphorie"** warnen. Dieselben Skeptiker in unseren Reihen hüten sich jedoch ängstlich davor, zu sagen, daß die Entspannungspropaganda eine der wirksamsten Waffen der kommunistischen psychologischen Kriegführung ist, dass die Entspannung im Widerspruch zu den Grundprinzipien des Marxismus-Leninismus steht.

Diese Narkose hat es so weit gebracht, daß die freien Menschen sich als unfähig erweisen, der weltrevolutionären Herausforderung zu begegnen, und ihre Zuflucht in Wunschdenken und Kapitulationsbereitschaft suchen. Die **Ursache** der Spannung in der heutigen Welt ist in erster Linie die weltrevolutionäre Expansion, die solange andauern wird, als es eine organisierte kommunistische Bewegung in der Welt gibt. Bei seiner Amtseinführung erklärte der amerikanische Präsident Nixon, das Ziel seiner Ostpolitik werde es sein, die bestehende **Ost-West-Konfrontation** über **Verhandlungen** in eine **Kooperation** zu verwandeln. Die Ost-West-Konfrontation aus der Welt zu schaffen, liegt aber gar nicht in der Macht des Präsidenten.

Nach dem Parteiprogramm der KPdSU ist: Die Gegenwart die Ära der **Ost-West-Konfrontation.**

Aus kommunistischer Sicht muß diese Konfrontation solange andauern, bis sie von der kommunistischen Weltherrschaft abgelöst wird. Den westlichen Staaten bleibt überhaupt keine andere Wahl, als entweder zu kapitulieren, oder die ihnen aufgezwungene Konfrontation zu **bestehen.**

Die Verwundbarkeit des Kommunismus

Die kommunistische Diktatur regiert gegen den Willen der überwältigenden Mehrheit der eigenen Bevölkerung und sie hält sich nur dank einem perfektionierten Terror- und Überwachungsapparat an der Macht. Ein globaler Raketenkrieg, der sich im Gegensatz zu allen bisherigen großen Kriegen im **Hinterland** abspielen würde, müsste das gesamte Instrumentarium der kommunistischen Machtausübung – alle administrativen, industriellen und technischen Zentren der kriegführenden Parteien – total vernichten. Ohne deren intaktes Funktionieren hört jedoch das kommunistische System auf zu existieren.

Das kommunistische Regime ist sich seines Hinterlandes nicht sicher. Daher kann es sich nicht leisten, einen totalen Krieg zu riskieren, der das Hinterland aus den Angeln heben würde.

Während, z. B. das amerikanische Volk sich trotz chaotischer Zustände im Gefolge eines Nuklearkrieges sicherlich nicht gegen die eigene freigewählte Regierung erheben würde, käme es im Ostblock in einer ähnlichen Lage zu einem solchen Ausbruch des angestauten Hasses gegen die Tyrannei, dass der Kommunismus nicht nur weggefegt, sondern ihm für alle Zeiten der Boden entzogen wäre.

Trotz starker Worte, die die eigene Schwäche verschleiern sollen, beherzigen alle kommunistischen Führungen die taktische Anweisung Lenins: **Kein Abenteuertum!** Ein jeder aussenpolitische und militärische Schritt ist zu unterlassen, der die Gefahr eines grossen Krieges heraufbeschwören und somit den Fortbestand des kommunistischen Systems an sich gefährden könnte.

Expansion ohne Risiko

Die marxistisch-leninistischen Sektierer sind **zukunftsgläubig.** Keine irdische Macht kann ihre dogmatische Überzeugung erschüttern, dass „höhere gesellschaftlich-ökonomische Gesetze" den kommunistischen Weltsieg zu einer Geschichtsnotwendigkeit machten.

Der Endtriumph soll nach dem Willen der regierenden kommunistischen Parteien nicht über einen großen Ost-West-Krieg, sondern durch sorgfältig kontrollierte lokale Kriege, Bürgerkriege, „nationale Befreiungsbewegungen", politische, psychologische und subversive Kampfmethoden errungen werden.

Die kommunistischen Führungskräfte betrachten die ganze freie Welt als ihr Eigentum, das ihnen früher oder später zwangsläufig zufallen wird. Sie möchten insbesondere die reichen Industrieländer außerhalb des Ostblocks unversehrt in die Hände bekommen, und keine Atomwüste erben. So betreiben sie mit ihrem gewaltigen Arsenal an absoluten Waffen eine methodische **nukleare Erpressung;** ihr Ziel ist es, unter dem Atomschirm ihre Überlegenheit an konventionellen Waffen ins Spiel zu bringen, und zuerst die Bundesrepublik Deutschland, dann Resteuropa und zum Schluß die ganze Freie Welt unter ihre Herrschaft zu bringen. Die innere Schwäche und nicht so sehr die Furcht vor Rotchina zwingt die Sowjetführung nichts unversucht zu lassen, um den Ausbruch eines Dritten Weltkrieges zu vereiteln.

Die aus der Luft gegriffene Alternative aber – Entspannung um jeden Preis, Konzessionen an den kommunistischen Imperialismus, Vorleistungen, die von östlicher Seite nicht honoriert werden, alles dies, um den vermeintlichen Ausbruch einer atomaren Katastrophe zu vermeiden, entbehrt jeglicher Grundlage.

Die Gefahr eines nuklearen Weltkrieges, mit der die Beschwichtigungspolitik gerechtfertigt wird, ist imaginär. Die Konzessionen an den kommunistischen Totalitarismus sind demnach überflüssig. Die Furcht im Westen vor einer eingebildeten Gefahr beschwört aber erst echte Gefahren herauf: Verlust politischen Terrains auf westlicher Seite und eine wachsende Anfälligkeit für atomare Erpressung.

Die Alternative zur Entspannungspolitik

Der freie Westen hätte bereits vor dem kommunistischen Totalitarismus kapituliert, wenn er die östliche These, eifrig von der fünften Kolonne in der Freien Welt gefördert, akzeptiert, daß es in der Gegenwart angeblich keine Alternative zur Entspannungsnarkose gäbe außer einer nuklearen Apokalypse.

Selbstverständlich gibt es eine realistische Ostpolitik, die nicht auf Beschwichtigung vor einer destruktiven und gescheiterten Ideologie basiert, sondern die einzige Möglichkeit bietet, einen Dritten Weltkrieg zu vermeiden und die kommunistische Tyrannei zu überwinden: **Eine entschlossene und umfassende Begegnung der weltkommunistischen Herausforderung.**

In der Geschichte hat es keine so radikale Herausforderung gegeben wie das weltrevolutionäre Programm, nach dem einem jeden Volk auf Erden eine totalitäre Diktatur aufgezwungen werden soll, eine Diktatur, mit der sich die Menschen niemals abfinden können.

Die Antwort auf diese Herausforderung wird nicht, wie die Entspannungsfanatiker fürchten, einen großen Krieg provozieren, da die kommunistischen Machthaber keine Selbstmordkandidaten sind. Je schwächer aber die Abwehr der herausgeforderten Menschen ist, desto ungestümer wird die weltweite Expansion der kommunistischen Bewegung sein.

Die jüngste Geschichte läßt wenigstens in einer Frage keinen Zweifel zu: Eine Politik des Nachgebens – der Entspannung! – gegenüber einer totalitären Macht, deren Wesensmerkmale Expansion und Aggression sind, rettet nicht den Frieden, sondern macht den Krieg unvermeidlich.

(Fortsetzung auf Seite 10)

*) Auszüge aus einem Referat, das im Rahmen der Europäischen Konferenz für Menschenrechte und Selbstbestimmung, am 2. März 1974 in Luzern, gehalten wurde.

Selbstbestimmungsrecht für die Völker Osteuropas

(Fortsetzung von Seite 9)

Die Beschwichtigungspolitiker der dreißiger Jahre haben den Ausbruch des zweiten Weltkrieges nicht verhindert, sondern erst ermöglicht. Rückblickend kommt ein jeder von uns zum Schluß, daß die Westmächte den Vormarsch des nationalsozialistischen Totalitarismus, der den 2. Weltkrieg auslöste, dank einem rechtzeitig beschrittenen Weg der Unnachgiebigkeit und der Stärke hätten stoppen und Europa unsägliches Leid ersparen können.

Ebenso kann auch heute nur eine rechtzeitige konsequente, umfassende Begegnung der programmatischen kommunistischen Herausforderung den Weltfrieden retten und nicht nur die Freiheit außerhalb des Ostblocks bewahren, sondern auch die Freiheit der unterdrückten hunderte von Millionen zwischen der Elbe und dem Chinesischen Meer realisieren. Vergessen wir nicht: Nicht nur die Freiheit, auch die Sklaverei ist unteilbar!

Nicht eine einseitige Entspannung und Eingehen auf die eskalierenden kommunistischen Forderungen, sondern eine offensive Antwort auf die weltrevolutionäre Expansion und Herausforderung könnte das Dilemma der Weltpolitik lösen.

Die Antwort auf einen permanenten Angriff ist nicht die Verteidigung, sondern der **Gegenangriff.**

Selbstverständlich meinen wir **keinen militärischen Angriff,** sondern einen **politischen, psychologischen, ökonomischen** und selbst einen **subversiven** Gegenangriff.

Sollten sich die freien Menschen nicht in absehbarer Zeit entschließen, der kommunistischen Herausforderung auf **allen** Ebenen der Ost-West-Beziehungen zu begegnen, ist der Endsieg der Weltrevolution nur eine Zeitfrage.

Auf dem **militärischen** Sektor:

Die Aufrechterhaltung des militärischen Gleichgewichts zwischen den beiden Weltlagern sowohl auf atomarem als auch auf konventionellem Gebiet ist eine Frage des Überlebens.

Da aber die kommunistischen Mächte sich mit einem ständigen Gleichgewicht auf der militärischen Ebene nicht zufrieden geben, sondern alles daran setzen, um die Freie Welt der Fähigkeit des zweiten Schlages zu berauben, bleibt den nichtkommunistischen Industriestadten auch keine andere Wahl, als sich dasselbe Ziel zu setzen und aus einer Position der Stärke, der gesicherten Möglichkeit des ersten Schlages, zur entscheidenden politischen Offensive gegen den Weltkommunismus anzutreten.

Auf dem **wirtschaftlichen** Gebiet:

Da die sozialistische Planwirtschaft eine totale Militärwirtschaft ist, sind **alle** Lieferungen freier Staaten an den Ostblock strategisch relevant und müssten einem vollständigen Embargo verfallen. Über den Osthandel hilft der Westen beim „Aufbau des Sozialismus" dessen Daseinszweck die Überwindung der freien Gesellschaft ist. Humane Erwägungen zugunsten eines verstärkten Warenaustausches mit Ostblockregimen — „menschliche Erleichterungen" — sind Ausdruck der Ignoranz oder der Heuchelei. Die kommunistischen Staaten importieren aus der Freien Welt vor allem Investitionsgüter für den Aufbau ihrer Schwerindustrie (Rüstung) und exportieren Konsumgüter und Rohstoffe. Der Osthandel verbessert die materielle Lage der Menschen jenseits des eisernen und des Bambusvorhangs keineswegs, sondern trägt unmittelbar zum Mangel an Gebrauchswaren bei.

Politische Motive im Westen zugunsten des Osthandels sind ebenso wenig gerechtfertigt. Überlegungen, durch die Intensivierung des Ost-West-Handels werde die Entspannung gefördert und ein Ausgleich zwischen den beiden Weltlagern erleichtert, stehen im Widerspruch zum fundamentalen Grundsatz der kommunistischen Politik, dem Klassenkampfprinzip.

Würde der kommunistische Totalitarismus durch einen verstärkten Osthandel dem Liberalismus im eigenen Lager Aufwind verleihen, müssten die kommunistischen Führer ja als Totengräber des eigenen Systems auftreten.

Hier wird ein grundlegender Umstand ignoriert: Im Westen besteht keine Siegeskonzeption, kein strategischer Plan zur Überwindung des Kommunismus.

Im Osten ist jedoch ein jeder Schritt der kommunistischen Regime auf jedem beliebigen Gebiet einer Gesamtkonzeption, der Erringung der Weltherrschaft, untergeordnet. Wenn der Ost-West-Handel von kommunistischer Seite gefördert wird, so **muß** er der kommunistischen Eroberungsstrategie nützen.

Die These aber, der verstärkte Osthandel diene der Sache der Freiheit, setzte voraus, daß die Befürworter dieses Warenaustausches über ein Programm der Überwindung des Weltkommunismus verfügten. Der Herausforderung auf diesem Gebiet kann man auf westlicher Seite nur begegnen, wenn man den Osthandel nicht nur nicht erweitert, sondern völlig einstellt.

An der **politischen** Front:

Die Freie Welt begnügt sich seit jeher mit einer halbherzigen und schwächlichen Reaktion auf die stetige politische Offensive der regierenden kommunistischen Parteien.

Eine Folge der einseitig von der internationalen kommunistischen Bewegung geführten politischen Offensive ist der Geist des **Anti-Antikommunismus,** der sich in der Freien Welt breitmacht. Die Abwehr des kommunistischen Vormarsches wird als die Reaktion primitiver, hinterwäldlerischer Kreise diffamiert. Selbst überzeugte Gegner der totalitären, unmenschlichen Diktatur ziehen die Köpfe ein und wagen es nicht, sich zum klaren, kompromißlosen, offensiven Antikommunismus zu bekennen, als wenn es in der Gegenwart etwas Ehrenvolleres gäbe als sich offen und tapfer der grausamsten und niederträchtigsten Tyrannei der Geschichte entgegenzustellen! Da wir aber den Kommunismus nicht nur bekämpfen, sondern auch in der ganzen Welt beseitigen wollen, wobei der große Ost-West-Krieg auszuklammern ist, bleiben nur **politische Kampfmittel** übrig.

An der **subversiven** Front:

Die offene pluralistische Gesellschaft der demokratischen Industriestaaten begünstigt die subversive Offensive des weltrevolutionären Imperialismus. Auf allen fünf Kontinenten arbeitet im Untergrund der kommunistische „Apparat", auch in Ländern, in denen legale kommunistische Parteien bestehen. Die Berufsagenten werden von einer unübersehbaren Armee der Fünften Kolonne unterstützt.

Ob sie wollen oder nicht, sind die freien Staaten gezwungen, dieser Kampfform zu begegnen, und dies kann nur geschehen, indem sie den Spieß umdrehen. Die totalitäre Polizeidiktatur bereitet einer subversiven Aktivität sehr große Schwierigkeiten, doch findet sie auf der anderen Seite eine ganz starke Resonanz bei den unterdrückten Menschen.

An der **Befreiungsfront:**

Mit eherner Konsequenz und ideologischer Unversöhnlichkeit praktizieren die kommunistischen Mächte ihre Politik der „nationalen Befreiungsbewegungen", d. h. der Erringung der Herrschaft über die Dritte Welt.

Auf diese Herausforderung kann es nur eine Antwort geben: **Ein Programm der Befreiung aller vom Kommunismus unterjochten Menschen.**

Im Augenblick, da die freien Staaten auf eine Befreiungspolitik verzichten, besiegelten sie ihre eigene Niederlage. Der Westen wäre imstande, sobald der globalen weltrevolutionären Offensive eine ebenso umfassende Gegenoffensive entgegengesetzt wird, seine wirkungsvollste Waffe in die Waagschale zu werfen: Die Mobilisierung des **passiven und aktiven Widerstandes** der unversöhnlichsten Gegner des Kommunismus, der **Menschen** im Ostblock.

Der Schlüsselfaktor — das Exil

Die freien Völker wären kaum jemals in der Lage, den ihnen aufgezwungenen und sich seiner Schlußphase nähernden revolutionären Zweikampf globalen Ausmaßes **ohne die aktive Mitwirkung hunderter von Millionen unterdrückter Menschen zu bestehen. Der Westen ist weit mehr auf die versklavten Völker angewiesen als es umgekehrt der Fall ist.**

Eine wirklich **aktive Ostpolitik** ist die einzige Alternative zum Krieg, Bürgerkrieg und Verlust der Freiheit aller Menschen. Sie basiert aber auf der Erkenntnis, daß die kommunistischen Machthaber nicht berechtigt sind, Völker zu repräsentieren, die sie aller Rechte und Freiheiten beraubt haben.

Jedes Arrangement freigewählter Regierungen mit den Unterdrückerregimen wird von den betroffenen Menschen als feindseliger Akt aufgefaßt. Kann es sich die Freie Welt leisten, ihre wichtigsten Verbündeten zu provozieren und sich zu Feinden zu machen? Willy Brandt z. B. erklärt immer wieder, er habe eine Aussöhnung mit den **Völkern** im Osten realisiert. Was er tatsächlich vollbrachte, ist vielmehr eine Verständigung mit den **Unterdrückern** der Menschen im Osten. Sind Brandt und seine Gesinnungsfreunde im Westen wirklich so naiv und unwissend, dass sie eine totalitäre Diktatur mit den von ihr beherrschten Menschen identifizieren?

Wehner, Brandt, Bahr und Genossen haben das Gegenteil von dem erreicht, das sie zu erreichen vorgaben: Keine Aussöhnung, sondern eine **Verfeindung** Deutschlands mit den Menschen östlich der Elbe.

Die Völker im Ostblock, die durch zahlreiche antikommunistische Volksaufstände manifestiert haben, wie ihr wirkliches Verhältnis zum kommunistischen Totalitarismus ist, sind entmündigt und zu dumpfem Schweigen verurteilt.

In dieser Notsituation hat das Exil die Verpflichtung, vor der Weltöffentlichkeit den politischen Willen jener Menschen zu verkünden, die gehindert werden, dies zu tun.

Das Exil hat aber vor allem die historische Aufgabe, das **Bindeglied** zu sein zwischen den freien Staaten und ihren mächtigsten und unerläßlichsten Bundesgenossen, die über eine Milliarde Menschen zählen.

Ausblick

Die Ostpolitik in der Entspannungsära kann mit einer Formel umrissen werden: **Zurückweichen vor der globalen kommunistischen Herausforderung.**

Viele Zeitgenossen, die an sich den Kommunismus ablehnen, hoffen, daß durch eine freiwillige Unterwerfung der freien Menschen ein großer Krieg im Atomzeitalter umgangen werden könne. („Lieber rot als tot") Die Kapitulation auf Raten führt aber zwangsläufig in eine Sackgasse, da der Westen sich gegen den ständig vorrückenden kommunistischen Imperialismus wird zur Wehr setzen müssen. Damit rückte aber erst der gefürchtete große Krieg in den Bereich des Möglichen.

Sicher hat die Freie Welt starke Bundesgenossen — die versklavten Millionen. Aber auch die kommunistischen Mächte verfügen über potente Verbündete: die Dekadenz und Stupidität einflußreicher Kreise der westlichen Welt.

Die Chance, den Kommunismus ohne eine nukleare Katastrophe zu überwinden, ist im übrigen nur solange gegeben, als die Freie Welt besteht. Sie stellt nämlich die territoriale Basis der planetaren Gegenrevolution dar.

Wunschdenker mögen sich damit trösten, daß der Weltkommunismus an seinen inneren Widersprüchen zugrunde gehen, daß der Konflikt zwischen den beiden kommunistischen Weltmächten das Dilemma der Weltpolitik automatisch, ohne unser Dazutun, lösen könne, und daß sogar nach einem Weltsieg des Kommunismus diese Tyrannei im Laufe der Zeit sich totlaufen würde.

Gefährliche Gedankenspiele! Die Maffia im Osten handhabt die Kunst, mit jeweils einigen tausend Spitzenfunktionären in jedem Land des Ostblocks hunderte von Millionen Menschen zu beherrschen in virtuoser Weise.

Gewänne aber diese Sekte von Fanatikern die Kontrolle über die ganze Menschheit, hätte man sich möglicherweise mit einer Dauer dieses satanischen Unterdrückungssystems von Jahrhunderten abfinden müssen. Dann bräche vielleicht das Reich des Antichrist, die Herrschaft dämonischer Kräfte an, vor der große Geister der Menschheit von Sakia Muni über Leonardo da Vinci bis Goethe, Dostojewsky und Lermontov ihre warnende Stimme erhoben haben.

Die Hauptgefahr droht nicht so sehr vom Kommunismus selbst als von bestimmten nichtkommunistischen Kreisen in der Freien Welt. Im Ostblock hat die Tyrannei relativ wenige überzeugte Anhänger. Umso größer ist die Anfälligkeit für den ideologisch, politisch, ökonomisch gescheiterten marxistisch-leninistischen Spuk im Westen.

Zwei Aufgaben stehen vor uns:

- In derselben Weise wie man aufgrund einer weltweiten Zusammenarbeit etwa den Rauschgifthandel international bekämpft, sollte auch eine Antikommunistische Internationale der Narkose der einseitigen Entspannung, der gefährlichsten Waffe der kommunistischen psychologischen Kriegführung, beizukommen versuchen;
- DasGleichgewicht in der **politischen** Auseinandersetzung zwischen den beiden Weltlagern muß hergestellt werden.

Der kommunistischen ideologischen und strategischen Konzeption der Beseitigung der freien Gesellschaft als Vorbedingung für die Errichtung der marxistisch-leninistischen Weltgesellschaft ist allein mit einem **Programm der restlosen Überwindung** des Weltkommunismus ohne zwischenstaatliche Kriege zu begegnen.

Der ehemalige Bundeskanzler Brandt mit seinem Intimus und mit allen Staatsgeheimnissen vertrauten Adjutanten Günther Guillaume, dem inzwischen zum Major beförderten, bewährten Offizier der „Nationalen Volksarmee" und sowjetischen Spion, denn jeder der für die gesamnte DDR spioniert, spioniert in Wirklichkeit fürdie Sowjets.

Interessanterweise besteht derselbe ehemalige Bundeskanzler, nach allem was geschehen ist und wovon bei weitem nicht die ganze Wahrheit aufgedeckt wurde, darauf, weiter politisch tätig zu sein, weil, wie er behauptet, das „anständigeDeutschland" zu ihm halte. Wahrscheinlich versteht er unter dem „anständigen Deutschland" die Erben der Roten Kapelle und diejenigen, die sich die Meuterer von Kiel, Hamburg und neuerdings auch von Frankfurt, zum Vorbild nehmen.

Pressemitteilung

(Fortsetzung von Seite 8)

liche Unabhängigkeitsregung zu erlauben. In diesen Ländern ist es also Sache der nationalen und europäischen Opposition, eine Unabhängigkeitspolitik zu fordern, was die Ersetzung der heutigen Machthaber in sich schliesst. Die technische Kommission der Europäischen Neu-Ordnung ersucht folglich die Organisationen und die Persönlichkeiten, die zu diesen positiven Kräften gehören, am Kongress von Barcelona vom 29./30. Juni 1974 (Organisatoren: CEDADE, Apartado correos 14.010, Barcelona, Spanien) teilzunehmen, um die heutigen Erfordernisse der europäischen Unabhängigkeit festzustellen.

Seit 1945, aber in den letzten Jahren in immer größerem Maße wandern afrikanische und asiatische Bevölkerungsteile nach Frankreich und England ein und von dort nach ganz Europa Erst heute erfolgen die ersten Abwehrreaktionen seitens der Bevölkerungen. Die technische Kommission ersucht die nationalen europäischen Kräfte, diese Reaktionen zu unterstützen und auf die Gefahr hinzuweisen. Da die Afro-Asiaten einen Bestand an Arbeitskräften für die blinde und maßlose plutokratische Expansion darstellen, kann nur die national-europäische Opposition ihre Rückkehr nach ihren Herkunftsländern verlangen und verwirklichen.

Die technische Kommission ergreift die Gelegenheit, um darauf hinzuweisen, daß jeder europäische Wiederaufstieg die Errichtung einer gerechten Ordnung als einzig wirksame Maßnahme gegen den Kommunismus erfordert. Sie legt den national-europäischen Kräften nahe, den negativen Antikommunismus zu überwinden, um eine Lösung der sozialen Fragen auszuarbeiten.

Die Unterdrückung der nationalen Opposition in Europa — und jetzt vor allem in Italien, aber auch in Deutschland, wo der Terror geheim aber beständig ist, und in Frankreich, wo nach der Auflösung von „Ordre Nouveau" 29 Kundgebungen von „Faire Front" verboten wurden — diese Unterdrückung von seiten der Gerichte, durch die Polizei, am Arbeitsort, in den Schulen beweist die Angst der „demokratischen" Machthaber vor den gesunden Kräften unserer Völker.

Siehe auch Seite 6